ANUL I.— No. 44—45

Număr Festiv | LEI 3 EXEMPLARUL | Număr

LUNI 10 DECEMBRIE 1923

Redacția și Administrația: Bulevardul Elisabeta (Palatul Eforiei)

Anunciuri și Reclame se primesc la Administrația ziarului.

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE DIN INTREAGA ȚARĂ

PREȚUL
2 Lei numărul în Țară.
3 Lei numărul în Străinătate.

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru Preoți, Profesori, Invățători, Studenți și Ofițeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 25.—

DUPĂ UN AN DE LUPTĂ

UN CUMPLIT ȘI SFÂNT ANGAJAMENT

Aniversările își au rostul lor. Fie că sunt ale unui eveniment dureros sau fericit, ele sunt un prilej pentru reîmprospătarea trecutului, și, în consecință, pentru un sever *control al conștiinței* celor ce aniversează. Acest control are ca rezultat o limpezire a conștiințelor, o înrâurire hotărâtoare asupra atitudinei viitoare a celor cari își aduc aminte cu pietate și respect de evenimentul sărbătorit.

Cu prilejul împlinirii unui an dela începerea mișcării studențești, de apărare națională, studențimea trebue prin urmare să-și *reîmprospăteze trecutul*, de un an, să-și facă un *control de conștiință*, o examinare critică a actelor sale, și să scoată apoi din toate acestea *concluziunile* relative la viitor.

Reîmprospătându-și trecutul de un an, studențimea de azi n'are de sigur, în linii generale, ce să-și impute, dimpotrivă, are doar constatări fericite de făcut. Lăsând la o parte eventualele mici greșeli comise, sau oarecari șovăeli de mărunt zig-zag, linia generală se prezintă, văzută de sus, ca fiind îndreptată spre un târâm bine ales și aducător de cinste. Inainte de mișcare, activitatea extrauniversitară a studențimii române nu se manifestă prin aproape nici un act nobil și important. Fără această mișcare, nu s'ar fi inseris în istoria noastră pagina de glorie pentru studențimea de azi, de a fi dat *ea* alarma pentru lupta mare ce se apropie. Nu s'ar fi satisfăcut legea istorică în virtutea căreia tinerimea a fost totdeauna, din instinct, seismograful marilor evenimente din viața unui neam. Această lacună ar fi fost o pată pentru generația noastră tânără. Deci trecutul acesta de un an, cu lupta începută și dusă, cu jertfele și rezultatele acesteia, ne face cinste, ne lasă satisfăcute conștiințele.

Dar atâta nu e totul! Și aceasta mai ales din cauză că *lupta noastră nu s'a sfârșit*. Incepută și dusă până acum cu cinste, conștiințele noastre nu pot înlătura de lângă satisfacția ce ni-o dă *trecutul*, îngrijorarea pentru *viitorul* în care trebue să se facă *continuarea* acestei lupte și ducerea ei la un bun *sfârșit*. Căci azi, cum am spus, nu am ajuns încă la acest sfârșit al ei. Tot începutul frumos și satisfăcător de până acum poate fi compromis, în cazul că în viitor nu ne vom face, ca și în acest scurt trecut, întreaga datorie

Această datorie a noastră pentru viitor, pe care trebue s'o ducem la îndeplinire până la sfârșit, o cunoaștem bine cu toții: *suntem legați de un angajament*, nu atât pentrucă ar fi fost luat chiar formal de către unii dintre noi, cât din motivul că orice soldat care se angajează la o luptă, se angajează implicit, moralmente, a o duce până la capăt. *Capătul* unei lupte nu poate fi decât *victoria* sau *înfrângerea*. Lupta noastră a fost pentru *Numerus Clausus*. Azi, n'avem nici victorie, dar nu suntem nici înfrânți. Că un sistem de luptă trebue înlocuit azi cu un altul, că lupta pentru obținerea dela actualele guverne a revendicărilor noastre, trebue înlocuită cu un alt sistem, acela al apelului la popor și al atașării noastre la marea mișcare generală, cetățenească, de apărare națională (a noastră era doar universitară), toate acestea nu înseamnă deloc o înfrângere.

Deci: nu suntem înfrânți, după cum (în ceeace privește *rezultatele*, urmărite de noi) nu suntem nici învingători. Iată ce ne spune examinarea situației actuale a mișcării.

Concluzia pe care ni-o dictează conștiința?

E și mai simplă și categorică: LUPTA TREBUE CONTINUATĂ, până la isbândă (până la obținerea lui Numerus Clausus).

Cum? Pe o nouă cale: nu mai putem aștepta dela *guvernele de azi* soluționarea revendicărilor noastre (cum s'a făcut în alte țări, ca Polonia); isbânda noastră universitară ne poate veni doar odată cu isbânda mare, a întregei cauze naționale, isbândă care nu poate fi cucerită dela actualele guverne.

Consecința: nu vom mai presiona guvernul (greva universitară avea acest singur scop). Guvernul nostru, *care ne-a răpus în acest sistem de luptă*, nu e de valoarea și patriotismul celui polon sau austriac. Nu mai avem ce aștepta dela el. In schimbul **presionării guvernului, vom adopta ca sistem de luptă** *atașarea noastră la marea mișcare cetățenească* **ce s'a pornit, (și care va trebui lărgită, perfecționată și mult întărită, fiind doar în faza ei de început, de tulbure formație). Prin aceasta nu vom face politică de partid. Dar vom fi ostașii semirevoluției ce se pornește.**

Dacă nu vom face așa, mișcarea noastră nu va continua și nu va avea ea meritul viitoarei isbânzi, care, și fără concursul nostru, e sigură, deși va fi mai grea. Dacă nu vom face așa, mișcarea noastră va ifi murit la mijlocul drumului ce o ducea spre glorie și laurii isbânzii. Trecutul apropiat ne garantează însă că așa vom face, deoarece așa am început deja să facem.

Să mergem înainte spre îndeplinirea sfântului și cumplitului angajament ce l-am luat! Sau murim în luptă, sau ieșim biruitori! Sunt singurele porți ce ni le deschide viitorul.

M.

Se închee un episod

In atmosfera grea de patimi și întinată de scandaloase afaceri a epocei de după răsboiu, singură mișcarea studențească, cu avântul ei entusiast și cu acel înălțător spirit de sacrificiu care a însuflețit-o, apare ca un suflu curat de idealism, ca o lecție de adevărat patriotism.

Dacă fiecare generație își amintește cu drag de viața studențească pe care a trăit-o în sbuciumul cald al vârstei și în ispita atâtor idealuri, care se poate făli oare cu un mai înălțător cuprins de idei și fapte ca generația noastră?

Noi ne-am sacrificat un an de carte și de tinerețe din drumul vieții fiecăruia, pentru o ideee care ni s'a înfățișat ca un imperativ categoric, și care — grație nouă — și-o însușește deopotrivă în orice colț al țărei și în orice treaptă socială, toți aceia cari nu au fost prinși încă în mreaja consiliilor de ad-ție sau a „culturei circumnaționale" și nu sunt orbiți încă de patimi și interese politice.

Prin aceasta am triumfat. Victoria morală e a noastră, pentru că am știut să suferim și să sacrificăm, să luptăm și.., să cădem, pentru o idee căruia nu i s'au dat soluții și nu i s'au opus argumente, ci baionete, regulamente de disciplină, închisori și infamiile presei semite.

Impotenților cuminți și fricoșilor chibzuiți, fie-le pildă acest admirabil flux de energie și bărbătească statornicie în lupta a atâtor mii de tineri, a căror operă uriașă — din care încheem astăzi un episod — va fi scrisă în istoria conștiinței naționale a neamului.

In circulația spirituală a timpului și în manifestările național-culturale ale popoarelor, pretutindeni, tineretul aduce acea notă de ardoare combativă și de energie creatoare, pe care adevărații oameni de Stat — acolo unde sunt — știu să le transforme în mari înfăptuiri trainice, spre binele patriei.

La noi?... Pentru că la noi nu este așa cum trebue să fie, iată de ce toți cari ne-am înfrățit în luptă și ne-am strâns împrejurul unui steag trebue să rămânem uniți în dogma noastră culturală și națională și să purcedem de aci încolo la o luptă și mai grea de însănătoșire a vieții noastre de stat în temeliile ei, de profilaxie socială, de răspândire a luminii, de trezire a conștiințelor.

In succesiunea de idealuri hărăzite fiecărei generații, nouă ne revine povara covârșitoare a unei mari campanii culturale pentru vindecarea atâtor racile învechite în viața socială, pentru educarea civică și patriotică a neamului. Din experiența trecutului și nădejdile pentru viitor, topite în credința că pășim pe calea cea bună, maturi în gândire și inimoși în fapte, trebue să pregătim la această răspântie drumurile noui și armele noui de luptă.

La această luptă nouă, frumoasă și de o neîndoioasă isbândă, în care energia, avântul, generozitatea și abnegația noastră se vor alia cu cea mai bine cugetată metodă, vă voi chema, prieteni și tovarăși, în numele dogmei culturale și crezului național pe care le servim, pentru ca, ostași într'o mare legiune, să-l realizăm spre gloria generației noastre,

N. N. Crețu
Președ. Soc. stud. in Litere și Filozofie

DINTRE MARTIRII NOȘTRI

Corneliu Zelea Codreanu
Delegatul studențimii din Iași

Ioan I. Moța
Președintele Centrului studențesc „Petru Maior", Cluj

Tudose Popescu
Delegatul studențimii din Cernăuți

Vouă, celor 10 arestați la Văcărești, în această zi de aducere aminte, studențimea vă exprimă încredere și dragoste nețărmurită.

CASAȚIA S'A PRONUNȚAT

Statul național român este în fața unei mari primejdii. Roba roșie s'a solidarizat cu teroarea roșie, asupra căreia noi Românii nu mai avem nici o îndoială că este judaică.

Să desființăm robele roșii!

Mentalitatea va rămâne aceeaș, dar noi, cari avem doar un Stat de aparență, să salvăm aparența!

Căci, într'adevăr: atâta timp cât parchetul va fi instrumentul politic al guvernelor, trebue să ne mascăm rușinea cu altă robă — cu una cenușie! — și să ne punem cenușă în cap!

Ce și-a zis înaltul areopag al justiției? Noi interpretăm quasi-delictul, iar fiindcă încă n'avem nici o sugestiune din partea zeilor, să amânăm pronunțarea.

Noi, antisemiții nu ne-am făcut nici o iluzie. Tăcerea însemna aprobarea unei decizii, pe care vom califica-o altădată, la schimbarea actualei organizații a justiției.

Iată deci sfintele oase ale celor mai buni și mai români fii ai neamului românesc, cum sunt sortite să mucezească în pușcăriile României, Românie clădită cu sângele nostru, și trădată de sângele spurcat al jidanilor.

Pace sufletului tău copil prea vrednic și prea cinstit al popei Moța! Pace ție purtător de suman moldovenesc și româneștei tale odrasle; pace vouă tuturor cari, din grația ticăloșiei neamului nostru mult iubit, mâncați mâncarea puturoasă a temniței, — a temniței care vă strânge în chingile de fier ca și pe Bogdan-Pitești, dar, ca și pe marele român Nicolae Filipescu.

Pace vouă mucenici ai neamului! Buretele cu oțet ce vi-l întinde Iuda este cuminecătura noastră. Pașii regulați ai gardienilor sunt imnul românesc al desrobirei noastre. Tăcerea zidurilor umede, ce vă brăzdează obrajii, este tăcerea ce se întinde de pe acum chiar asupra strănepoților lui Iuda!

Iertați pe procurorii și pe judecătorii voștri! Ei sunt „sarea pământului". Ei sunt ultima licărire a disciplinei *noastre* sociale! Când ultima licărire se va fi stins, românismul va triumfa. Și va triumfa așa cum l'am visat noi „huliganii" în casa noastră părintească, spoliată și suptă de lipitoarea Palestinei, așa cum l'am visat când pușlamaua de „artist liric" care va închis, — cu amândoi umerii lui de taur, — era în altă parte, în locul lui natal, iar nu acolo unde sângele Românilor curgea să creeze o țară mai românească și mai bună! Cel puțin se stabilește o jurisprudență foarte favorabilă guvernărei naționale de mâine.

Casația s'a pronunțat. După codul penal în ființă (dacă este adevărat, că a existat vre-o intenție!) intenția se pedepsește cu un period nelimitat de pușcărie, așa cum cer interesele societăților *Ica*, loja B'nei B'rith, celelalte loji și marele rabin care, deși ar fi bine, nu se mai adăpostește la locul lui natal.

Iar noi, Românii cari guvernăm astăzi și cari încasăm dela toate consiile de administrație ale băncilor sus pomenitelor societăți, dar ridicate cu banii *goim-ului*, trebue să dăm un model de înțelepciune pentru Smil și un maximum de severitate pentru Ionică Moța, Zelea-Codreanu senior și junior, etc.

Va veni și timpul modificărei actualelor organizațiuni de stat.

Va veni desigur o zi, când neamul românesc va fi obligat să pedepsească intențiunea cu ceva care se aseamănă cu coloarea robei roșii, cu partea întâia a tricolorului nostru mult iubit. In fața judecății supreme, plecați-vă capetele voastre albe, cheliile voastre strălucitoare și înțelepciunea plină de experiență a codurilor voastre mucede. Și vă mulțumim adânc, plini de respect pentru venerabila, înalta și plina de îndrumări pentru viitor deciziune, prin care intențiunea este pedepsită cu atâta severitate.

Lăsați școlile, lăsați căile ferate, lăsați porturile, arsenalele, lăsați apărarea națională la o parte. Creați pușcării, înmulțiți procurorii, judecătorii de instrucție, tribunale, Curți de apel și 4 înalte Curți de Casație, căci nu sunt suficiente pușcării cari să ne adăpostească și nici chiar spânzurători așa de „înnalte" care să intimideze.

Noi veghem și ne organizăm la posturile înaintate, ce preced marile armate de mâine.

Pentru a ușura suferințele colegilor noștri arestați, pe nedrept la Văcărești, rugăm pe toți oamenii de bine să le trimită alimente sau bani, fie direct la închisoare, fie la redacția ziarului nostru.

Aspecte Parlamentare

Spectaculosul teatru din dealul Mitropoliei, își continuă cu succes stagiunea de iarnă. In fiecare după amiază, ședința anunțată din ajun pentru orele 2 jum. p. m. se deschide la 3 și un sfert. (Punctualitatea este la noi un obicei al pământului!) Odată ședința deschisă, începe defilarea la tribună a mimilor. In ceeace privește procedeul, el rămâne totdeauna acelaș: vorbește un guvernamental? — Opoziția întrerupe și partizanii aplaudă; vorbește vre-un membru al opoziției? întrerup guvernamentalii și tot partizanii aplaudă.

Iată mostre:

Dr. H..... — Regina Draga, își închipuia că e borțoasă......

Dr. Lupu. — (D-lui Vintilă Brătianu, ministru de finanțe). Banditule! Ticălosule!

D. Iamandi. — (Către Al. Vaida, de două ori mai bătrân decât dânsul.) Sunteți niște cretini... oameni lipsiți de caracter...

Un mare istoric pângărește memoria celui mai cinstit, suflet și mai integru caracter, pe care la avut țara în ultimii 25-30 ani. E vorba de Niculae Filipescu. Fiul acestuia nu-și cântărește replicele și cuvântul „putoare" răsfrânt în ecouri repetate de întreaga incintă își adună vibrațiunile în cornetele acustice ale marelui istoric.

Am putea mângâia urechile cetitorilor și cu alte asemenea fericite concretizări, dacă nu ne-ar fi rușine...

Și spectacolul continuă zilnic, din ce în ce mai înălțător...

***

Orice s'ar spune, Parlamentul lucrează!

Zilele trecute s'a prezentat la Cameră o delegație a invalizilor de războì. Oameni ciungi, schiopi, ologi sau orbi. Multe panglicuțe decorative, pe un bazar de zdrențe. Fețe spectrale și trupuri scofilcite agățate pe o pădure de cârji...

Ăștia sunt *eroii neamului*!...

Au venit la Cameră să aducă la cunoștința domnilor reprezentanți ai națiunii că, ori câte locuri de cinste ar avea la serbările naționale și pe buzele oratorilor politici, cu pensii *între 5 și 125 lei lunar* nu se prea poate trăi.

Domnii deputați, cari au avut nenorocirea să vină mai de vreme, s'au sesizat plini de compătimire. D. Leonte Moldovanu, fost viitor ministru, plângea — sentimental — pe culoare.

Dar iată că se deschide ședința. Din ploaia de comunicări se desprinde o propunere susținută de majoritate: să i se dea o casă în București și o moșie la țară, *ca recompensă națională*, generalului Prezan G-lin. Se cere urgența și unanimitate de voturi,—fără discuție.

Se trece apoi la ordinea de zi. Și în timp ce un „leader" al opoziției atacă politica financiară a guvernului, deputații de toate nuanțele, strânși în grupuri, cad de acord că le este imposibil să trăiască în București cu 11.000 lei pe lună și că este absolut necesar să li se ridice diurna la 500 (cinci sute) lei pe zi...

...In vremea aceasta niște umbre de infern, coboară dealul Mitropoliei, copleșite de făgădueli și de mizerie.

***

S'a discutat în Parlament și chestiunea studențească. Adică „s'a discutat", — vorba vine. Intre două filipice tăioase câți-va deputați, — O, desigur foarte puțini! — au crezut nimerit să strecoare cu multă băgare de seamă și cu un diplomatic menajament, niște considerațiuni personale în legătură cu.. substratul material al unor mișcări ce turbură așezămintele noastre culturale periclitând viitorul de mâine al țării și armonia ce trebuie să existe, ca o chezășie a liniștitei prosperări, între diferitele naționalități etc. etc. (vezi *adevărul* din.....)

Ne amintim o anecdotă cu un american.

Instalat foarte comod într'un birou confortabil, cerceta cu deosebită atenție ziarele apărute cu trei luni în urmă — pe cele noi vârându-le dedesubtul teancului. La obiecția unui prieten că o să rămână vegnic în urmă față de evenimentele zilei, întârziatul lector replică:

— Nu mă interesează aceste evenimente.

— Atunci, de ce mai citești ziare?

— Ce să fac altceva?....

.... La sfârșitul lui Martie c., am trimis fiecărui parlamentar în parte câte un „Memoriu". Câte o delegație s'a prezentat chiar președinților corpurilor legiuitoare. Ceream, atunci, reprezentanților națiunii să vorbească de la tribună despre mișcarea noastră. Indiferent dacă *ne aprobă* sau *ne dezaprobă — să vorbească!*

Nimeni n'a luat cuvântul!

Acum, după *nouă* luni, rugămintea din Martie ne este luată în considerație. Câțiva deputați *au vorbit*. Nu voim să spunem că au făcut aceasta pentru că n-au avut ce face altceva sau că au făcut-o până acum pe... americanii. Doamne păzește!

E bine ca omul să scruteze fenomenele sociale prin pizma depărtării. Asta e chezășia obiectivității.

Că acum nu mai e în discuțiune pactul fundamental al țării, ci obișnuitul și bianualul mesaj — asta nu e nimic! Interesele social-culturale trebuie subordonate oportunismului politic.

Că din peste șase sute parlamentari n'au răspuns până acum apelului nostru decât 3-4, — iar nu e nimic. — In stagiunea următoare se vor mai... europeniza alți trei-patru...

Noi avem încredere și răbdare. Și apoi... mai e timp.

Exprimându-le acestora mulțumirile noastre, mărturisim tot deodată că am fost surprinși: așteptam să vorbească *alții* — și-or mai fi amintind făgăduielile?! — înaintea lor. — Dar câte nu se uită în ziua de azi!...

***

Și pentru că veni vorba de consequență...

In admirabila sa cuvântare D-l Iorga a reamintit câteva adevăruri fundamentale de care trebuie să țină seamă și istoricul și omul de stat. (Ele au fost expuse pentru prima dată în „*Semănătorul*" și în volumul *D-sale „Cuvinte adevărate"*). Combătând politica față de minorități a D-lui ministru Angelescu, ilustrul nostru profesor a spus că minoritățile — inclusiv ovreii rabinului de la Oradea-Mare și de aiurea — trebuie lăsate să învețe carte în limba pe care o preferă, fără să li se impună și obligativitatea limbei statului. Când vor avea plăcere s'o învețe, n'au decât s-o facă. O limbă frumoasă ca a noastră nu se învață în silă...

Vrea D-l ministru să asimileze aceste minorități refractare? O poate face — dar pe altă cale. Și anume: cât mai multe concesiuni de ordin social și cultural. Mai mult. Să li se rezerve fără stânjenire — chiar *înalte funcțiuni administrative*.

Aceasta este calea sigură a naționalizării.

In altă ordine de idei, d. Iorga a constatat cu dreptate că „tineretul intelectual de astăzi, nu are educație sufletească". (Noi precizăm: a încetat s'o aibă de când părăsind politica „naționalistă *cuminte*" s'a dedat la sgomotoase mișcări antisemite...) Și a mai adăugat d-sa: vina o au în primul rând profesorii, cari în loc să-și vadă de catedră, fac politică și, făcând politică, atât se dușmănesc, încât nu-și întind mâna nici în localul Universității...

Da! acesta este adevărul în toată cruzimea lui și ce admirabil l'a sesizat d. Iorga.

. . . .

Și poate că ar mai fi unul.

„Estetul politic" dela Iași — sau, cum îi zice pe nume, d. Prof. Matei Cantacuzino — l'a exprimat într'o cugetare adâncă și lapidară:

„*Inconsequența e singura forță creatoare!*"

Nu știm cu ce ocazie a formulat savantul jurisconsult din capitala Moldovei acest adevăr, dar de bună seamă că era vorba despre caracter și educație sufletească.

***

Palid redate și aproape stâlcite în aceste incongruente rânduri, evocatoarele pagini de istorie, sunt adunate de teascurile „Imprimeriei Statului", trimise către cele patru unghiuri ale Țării și orânduite cu îngrijire în rafturile cabinetelor oficiale — spre gloria generației de astăzi!

Al. Const.

Din Protocoalele Ințelepților Sionului*

ÇONȚINUT: Religia viitorului. — Robia viitoare. — Imposibilitatea de a cunoaşte tainele religiei viitorului. Pornografia şi viitorul cuvântului tipărit.

Când va fi sosit domnia noastră, nu vom recunoaşte nici o altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic, de care ne e legat destinul, de oarece noi suntem poporul ales, prin care chiar acest destin e unit cu soarta lumii. Din acest motiv va trebui să nimicim toate credinţele. Faptul că prin această nimicire a credinţii se sporeşte numărul ateilor din zilele noastre, nu ne va stânjeni străduinţele, ci va servi ca pildă generaţiilor care vor asculta predicile noastre asupra religiei lui Moise, al cărei sistem stoic şi bine conceput va fi isbutit să cucerească toate popoarele. Vom spune uturor că în aceasta constă adevărul ei mistic, în care zace toată forţa ei educatoare. Atunci vom publica la toate prilejurile articole în care vom asemăna regimul nostru mântuitor cu cele ale trecutului. Binefacerile unei odihne câştigate după veacuri de frământări, vor scoate la iveală însuşirea binefăcătoare a stăpânirii noastre. Greşelile administraţiilor creştine vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii. Vom da naştere la o aşa de mare scârbă faţă de aceste administraţii apuse, încât popoarele vor preferi odihna robiei în locul drepturilor mult trâmbiţatei libertăţi, care le-a zăpăcit atât de mult, care le-a răpit mijloacele de trai, care le-a făcut să fie exploatate de către o ceată de aventurieri neştiutori de ceea-ce fac... *Nefolositoarele schimbări de guvern la care îndemnam noi pe creştini atunci când voiam să săpăm sub temeliile lor de guvernământ, vor fi obosit în această vreme atât de mult popoarele, încât ele vor preferi să îndure ori-ce din partea noastră, numai să scape de noui frământări.* Vom arăta cu stăruinţă greşelile istorice ale guvernelor creştine, care, în lipsa adevăratului bine, au ameţit omenirea în cursul atâtor veacuri, urmărind un bine social iluzoriu, fără a-şi da seama că planurile lor înrăutăţesc, în loc să îmbunătăţească, legăturile de obşte ale vieţii omeneşti.

Filosofii noştri vor discuta toate greşelile credinţelor creştine, *dar nimeni şi niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfăţişare, de oare ce nimeni nu o va cunoaşte cu adevărat, afară de ai noştri, cari nu vor îndrăzni vreodată să-i descopere tainele.*

In ţările zise înaintate, am dat naştere *unei literaturi nebune, murdare, mârşave.* Aceasta o vom răspândi câtva timp chiar şi după ce am ajuns la putere, pentru a scoate mai mult la iveală deosebirea dintre discursurile, dintre programurile noastre, şi aceste nemernicii.

Inţelepţii noştri, crescuţi pentru a conduce pe creştini, vor alcătui discursuri, planuri, memorii, articole, care ne vor da înrâurire asupra acestor oameni şi ne vor îngădui să-i îndreptăm către ideile şi cunoştinţele pe care vom voi să şi le însuşească.

Comentarii

Pentru a înţelege mai bine planurile Jidanilor de a domina lumea şi cum proectează a-şi organiza puterea lor viitoare, după ce vor fi dărâmat actualul regim social creştin, aducem la cunoştinţa cititorului următoarea apreciere a lui H. Ford, luată din prefaţa cărţii sale, citată mai 'nainte, El spune: „Chestiunea evreiască nu atinge numai lucruri cunoscute de toţi, precum stăpânirea prin finanţe şi comerţ, cucerirea puterii politice, monopolizarea tuturor bogăţiilor şi influenţarea după bunul plac a întregii prese din Statele-Unite; ci această chestiune vitală e a tuturor Americanilor".

In acest capitol, ca şi în restul „Protocoalelor", autorul consideră Jidanii ca *„popor ales"*, nu numai printr'un capriţiu al lui Iehova, ci pentru că ei „au calităţi superioare„, faţă de care creştinii apar ca nişte „brute", ca nişte dobitoace. Această îngâmfare care datează dela Moise, s'a transmis Jidanilor, dela împrăştierea lor în toată lumea, prin comentariile rabinilor, prin Talmud. In timpurile din urmă, ei afirmă cu mai multă tărie că au rămas *poporul ales*, şi deci au dreptul de a stăpâni ei singuri toată turma creştinilor de pe glob. Din atare concepţie a pornit cartea Ovreiului Isak Blümchen, apărută în 1914, intitulată: *„Le droit de la race supérieure"* (*Dreptul rasei superioare*), unde autorul arată cum întreaga Franţă, ca finanţe, comerţ, industrie, politică, presă, literatură şi viaţă socială. stă sub influenţa atotputernică jidovească: şi dacă poporul francez s'a lăsat astfel a fi dominat, înseamnă că nu este demn să trăiască liber, deci jidanii singuri au dreptul să stăpânească Franţa, precum de fapt au şi făcut dovada.

Odată aruncată în lanţuri semite întreaga viaţă materială a societăţii creştine, Jidanii vor stărui şi mai mult să-i distrugă bunurile ei sufleteşti, şi anume: credinţa strămoşească, moralitatea şi încrederea într'o îndreptare din partea vre-unei guvernări creştine. Ateismul, lipsa de orice credinţă în Dumnezeu, este otrava cu care Ovreiul caută să surpe tăria sufletului creştinesc. Faţă de asemenea uneltiri, tot corpul nostru preoţesc are datoria, şi faţă de Altar şi faţă de Patrie, să desvăluie în predici, în adunări, în cercul lor de influenţă socială, tot pericolul ce ne aşteaptă din partea Jidanilor.

In afară de credinţa creştină, mai rămâne de distrus *moralitatea*, pentru ca turma ne-Jidanilor sa cadă mai uşor pradă lui Izrael. Cum se poate stinge simţul moral din sufletul creştin? Printr'o literatură tot mai murdară. In Franţa cel mai neruşinat autor, ascuns sub masca naturalismului, a fost Jidanul Emil Zola. Traducerea românească a romanelor lui, prin care a pervertit simţul moral la atâţia tineri, se vinde prin editura altor Jidani, numiţi Alcalay şi Herz. Iată cum Ovreiul de peste graniţă găseşte în ţară pe Ovreiul român, gata să se facă instrument de corupţie şi destrăbălare morală a societăţii noastre.

Lumea creştina adusă în starea să nu mai creadă în nimic, să nu mai audă nici o morală, şi condusă în toate trebuinţele ei materiale de banul jidovesc, uşor va cădea pradă acelei organizaţii ascunse, unitare şi atotputernice, care se numeşte „Alianţa Universală Izraelită". Când aceasta va ajunge la putere, vor schimba Jidanii tactica faţă de creştinii supuşi? Autorul răspunde: „nu imediat". Va mai lăsa să treacă câtva timp pentru a prelucra şi mai bine materialul brut al creştinilor, pentru a le preface sufletul ca să accepte definitiv şi pentru totdeauna domnia jidovească. Prin care tactică? Printr'o critică atât de distrugătoare a tuturor guvernărilor creştine de mai înainte încât lumea, ameţită de propaganda jidovească, şi obosită de atâtea revoluţii, produse numai de Ovrei, va fi mai mulţumită să sufere robia lui Izrael decât să mai încerce alte sisteme de guvernământ.

Iată de ce conducătorii Ovreismului de pe glob, încă dela mijlocul secolului trecut, au declarat ca cel mai mare duşman al lor. Monarchia şi Religia creştină, Tronul şi Altarul.

*) Traducere de I. I. Moţa, student, şi cu comentariile unor distinşi cunoscători ai chestiunii jidoveşti.

Cazul d-lui prof. Bacaloglu

— O datorie a Studenţimii Ieşene. — Cuvântul nostru. —

Profesorului Bacaloglu dela Universitatea din Iaşi i s'a cerut demisia, de către unii profesori ai facultăţii de medicină, din funcţiunile de decanat al acestei facultăţi şi pro-rector al Universităţii Ieşene.

Motivul este o crimă: aceia de a fi luat apărarea dreptăţii sărmanului acestuia de neam românesc. A găsit dreptate studenţimii noastre. «A admis ca Jidanii să disece cadavre jidoveşti şi să nu mai profaneze cadavre de creştini".

Până acum profesorul Bacaloglu a fost bun. Timp de 20 de ani nu i s'a spus nimic. Cunoaştem şantajul ordinar al unor oameni lipsiţi de conştiinţă. Ni-e ruşine să le pronunţăm numele şi să ne gândim că sunt profesori universitari. Cunoaştem prea bine numele prietenilor lui Marin, Derevici, Cernăuţean şi celorlalţi bolşevici.

Vom reveni asupra lor şi i vom stigmatiza în aşa fel încât să-i poată cunoaşte bine românii. Până atunci studenţii Ieşeni, au datoria de a îmbrăţişa cu toată căldura pe iubitul lor profesor şi a-l răzbuna.

Iar noi aceştia de aici îi strigăm: „Iubitul nostru profesor, razimă-te pe grumajii noştri, ai încredere în noi; suntem încărcaţi de poveri, chinuiţi, dar suntem oţeliţi în lupte grele şi aşteptăm din zi în zi biruinţa. Când soarele ei va răsări de după dealuri, Noi te vom purta cu drag pe umerii noştri, iar cârtiţele vor intra în pământ.

C.

PORCII

De câteva zile a apărut volumul III din „Porcii", de Archibald.

Citind acest volum, îţi poţi da perfect seama de purtarea Jidanilor în timpul ocupaţiei germane.

Autorul descrie cu durere: crimele, jafurile, violurile, etc., comise de hienele cu perciuni, pe cari unii îi apără cu atâta căldură.

Citind acest volum, îţi defilează pe dinaintea ochilor, grozăvii de neînchipuit, comise de coreligionarii foştilor vânzători de haine vechi din dughiana din strada Sărindar.

Autorul dă numele celor vinovaţi de aceste fapte.

Costul unui volum lei 40.

De vânzare la depozitul general *Matei Ionescu*, str. Vasile Lascăr 40 bis.

Se expediază contra Ramburs.

O evoluţie ciudată

D-l Drăghicescu, pretins filozof şi bărbat de stat, se erijează astăzi în apărător al Jidanilor. După articolul din *„Viitorul"*, în care nu găsea cuvinte destule spre a reproba naţionalismul nostru şi spre a lăuda socialismul unora dintre înaintaşii noştri, Domnia Sa ne înjură din nou în ultimul număr al revistei *„Dreptatea Socială"* într'un fel, pe care 'l crede spiritual.

Nu ne sinchisim de înjurăturile d-lui Drăghicescu. Ele, cel mult, ne fac să surâdem.

Ne surprinde însă evoluţia rapidă a Domniei Sale, dela antisemitismul de care a dat dovadă eri, la filosemitismul exagerat de azi.

Intr'adevăr, D-l Drăghicescu a publicat în 1921 o broşură intitulată: *„Evoluţia ideilor sociale"*, în care făcea antisemitism.

Astfel, la pag. IX a acelei broşuri, Domnia Sa îşi exprima tot dispreţul faţă de unii politiciani, pe cari îi acuza de a fi salariaţii băncii Blank. Dispreţul era desigur foarte îndreptăţit.

La pag. X, Domnia Sa era şi mai riguros.

Citām propriile sale cuvinte:

„Presa judaică, judaisantă şi „internaţionalistă, sau semi-inter-„naţionalistă, făcuse, o recunosc, „o atmosferă rece şi sceptică în „jurul Brătienilor. *Această faptă „criminală din punct de vedere „naţional, era cea mai revoltătoare „şi odioasă nedreptate* ce s'a făcut „vreodată unor oameni întregi, ab-„solut corecţi".

D l Drăgicescu acuză deci presa judaică de a fi internaţionalistă şi de a fi comis o *„nedreptate revoltătoare, odioasă şi chiar criminală din punctul de vedere naţional"*.

Dela acuzaţiile acestea precise împotriva Jidanilor, d-l Drăghicescu a evaluat atât de repede, încât azi apără pe Jidani de atacurile noastre şi declară senteţios că *rasa semită e sublimă.*

E atât de ciudată această rapidă evoluţie, încât ne întrebam dacă ea izvorăşte din convingere *sau numai din interes.*

O dorinţă legitimă

Gazetele din Sărindar, au cântat mai zilele trecute, în coloanele lor, imnuri de slavă şi mărire lui Mauriciu Blank, care împlinea 75 ani.

Conform principiului semit, de a trâmbiţa cât de tare donaţiunile cele mai neînsemnate, pe cari le face un Jidan, presa Sinagogii nu s'a sfiit a publica, cu litere de o şchioapă, că Blank a susţinut în timpul războiului, cu mari sume de bani, propaganda românească la Paris şi că tot el ar fi înfiinţat acolo o cantină pentru „studenţii români".

Intâi, sumele *„colosale"*, cu cari s'ar fi susţinut propaganda românească, se reduc la o sută de mii de lei nenorociţi, donaţi de cei doi Blank, tatăl şi fiul. O sută de mii de lei, faţă de sutele de milioane câştigate pe spinarea bieţilor Români, nu merită desigur atâta reclamă şi nici o prea mare recunoştinţă.

Al doilea, e lucru cunoscut că *85 la sută* din aşa zişii „studenţi români" dela Paris, *cari primesc dela statul român, valută în condiţiuni extrem de avantagioase,* **sunt Jidani sadea.** Pentru aceştia a fost creată cantina lui Blank şi nu pentru cei câţiva Români, cari dealtminteri sunt mai toţi fii de bogătaşi şi deci nu se folosesc de această cantină.

Ne mirăm însă că gazetele jidoveşti, cari lăudau activitatea multiplă a d-lui Aristid Blank, fiul ilustru, care dă milioane d-lui Iorga, fireşte, pentru scopuri culturale, *n'au suflat un cuvânt asupra activităţei sale militare.* Şi noi dorim mult să cunoaştem această activitate. *In special am voi să ştim ce însărcinare avea d. Aristid Blank* **la Odesa,** *în vara anului 1917, adecă în epoca bătăliei dela Mărăşeşti, întru cât la acea dată Domnia Sa se plimba în cafenelele acelui oraş, îmbrăcat în uniformă de ofiţer român. In acelaş timp, am mai dori să cunoaştem motivele, pentru cari Domnia Sa nu-şi făcea datoria pe front.*

Ştefan Mihăilescu

1 DECEMBRIE LA CLUJ

Serbarea dela Teatru Naţional; Manifestaţia studenţimii; Comemorarea unui an dela moartea părintelui V. Lucaci

Anul acesta s'a serbat cu o deosebită solemnitate cel de al cincilea an dela Unirea Ardealului cu vechiul Regat.

Universitatea liberă din Bucureşti şi-a trimis ca reprezentat al său pe d-l prof. univ. *Mihail Dragomirescu*, şi Societatea corală *„Carmen"*.

Sâmbătă, 1 Decembrie, la ora 3 p. m. sala Teatrului Naţional din Cluj era prea mică spre a putea cuprinde numărul imens al participanţilor; a trebuit ca toate uşile dela intrări să fie lăsate deschise pentru a putea asista, în cât de mică parte, şi cei cari, înăuntru, nu mai aveau loc.

La ridicarea cortinei, un ropot de aplauze nesfârşi e salută pe membrele Societăţii *„Carmen", toate îmbrăcate în costume naţionale*, demne de toată admiraţia.

După intonarea imnului regal, ia cuvântul d-l prof. universitar *Marin Ştefănescu*, din Cluj, care salută, în cuvinte frumoase şi pline de laudă, pe reprezentanţii universităţii libere din Bucureşti, vorbind apoi cu entuziasm despre însemnătatea zilei.

In cuvinte cari formau o adevărată poezie, răspunde d-l prof. *Mihail Dragomirescu*, care salută Ardealul şi proslăveşte pe toţi martirii ei cari s'au sacrificat pentru conservarea şi unirea lui cu ţara mumă. Işi desvoltă apoi conferinţa sa, şi arată originalitatea şi genialitatea literaturii româneşti, în comparare cu literatura universală. Citează pe I. Budai Deleanu, Coşbuc, V. Alexandri şi Eminescu, şi închele spunând: *„cine voeşte să se pătrundă de frumuseţile literaturii universale, trebue să înveţe româneşte"*.

Programul se continuă apoi cu cântecile societăţii „Carmen".

A căuta să arătăm în scris succesul obţinut de această societate, înseamnă a o scobori dela înălţimile în care pluteşte. *„Societatea „Carmen" a intrat în faza în care oricât de frumos s'ar spune despre ea, se spune prea puţin.* Onoare ei, şi mai ales onoare conducătorului ei, neobositul şi vrednicul de toată lauda *D. Kirlac*,

Despre d-na *Eliza Bălcoianu* şi d-l *Folescu*, dela Opera română, nu ştim ce am putea spune. A fost pur şi simplu un delir, şi dacă d-l Folescu n'ar fi făcut semne disperate de oboseală, ar fi trebuit să cânte zile întregi, căci asistenţa îi cerea într'una.

Serbarea s'a sfârşit cu „Imnul Incoronării".

Manifestaţia studenţimii

La eşirea din teatru, studenţimea clujană a făcut o frumoasă manifestaţie de simpatie colegului Răpeanu din Bucureşti şi apoi, în corpore, au pornit spre „Lupoaica", cântând „Imnul studenţilor creştini" şi manifestând pentru colegii lor arestaţi.

La statue a vorbit d-l Şuiaga din Comitetul Centrului studenţesc clujan, care critică atitudinea autorităţilor ce nu le-a dat posibilitatea să prăznuiască Unirea, aşa cum ar fi dorit studenţimea. Vorbeşte apoi despre Unire şi aduce elogii celor ce au luptat pentru înfăptuirea ei.

Ia cuvântul apoi, după dorinţa studenţimii, d-l C. M. Răpeanu, care arată, în scurte cuvinte, suferinţele prin care a trecut Ardealul până la unire, problemele noui ce s'au pus, politica nesăbuită a oamenilor cari fac politica intereselor lor şi nu a ţării, şi închee făcând apel la simţul patriotic al tinerimei de astăzi, care singură mai poate face ceva pentru viitorul ţării acesteia, lăsată la discreţia politicianismului deşanţat.

Studenţimea s'a împrăştiat apoi în linişte.

Comemorarea unui an dela moartea părintelui V. Lucaci

Astăzi, împlinindu-se un an dela moartea marelui luptător al unirei, Păr. V. Lucaci, Cercul studenţilor sătmăreni a luat frumoasa iniţiativă de a comemora această zi.

Sâmbătă dimineaţa s'a oficiat un parastas la bisericele din Cluj, iar seara la ora 9 s'a ţinut o şedinţă festivă în sala istorică a „Redutei".

Au luat parte d-l Rector al Universităţii, Bănescu, fica şi nepotul părintelui Lucaci şi numeroşi studenţi.

Celdintâi a luat cuvântul preşedintele Cercului, care a deschis şedinţa cu cuvinte pline de laudă pentru părintele V. Lucaci.

Vorbeşte apoi d-l rector Bănescu, care arată că universitatea se asociază din toată inima la prăsnuirea pe care o face studenţimea sătmăreană şi-i îndeamnă să meargă pe urmele lui.

Un membru al Centrului Petru Maior, al cărui nume ne scapă, vorbeşte în numele Centrului făcând o expunere amănunţită a vieţei marelui bărbat.

Biografia îi este făcută de un alt student sătmărean, iar d-l C. M. Răpeanu, aduce omagiile studenţimii bucureştene.

Programul a fost complectat cu bucăţi muzicale admirabil executate de corul cercului.

In aceiaşi zi, studenţii sătmăreni au aşezat la Siseşti, locul morţii, o placă de marmoră.

Merită să fie relevat faptul că deşi studenţii au căpătat autorizaţia să ţină şedinţa în istorica sală a redutei, acolo unde s'a decretat unirea Ardealului cu Ungaria, şi s'a desbătut procesul „Memorandului" la care păr. Lucaci a luat parte activă, totuşi jidoavca Fárady Elena, profesoară de dans, s'a opus, aşa că preşedintele a fost nevoit, neavând concursul poliţiei, să strice uşa pe propria-i răspundere, spre a putea ţine şedinţa.

Jariştea

POPULAŢIA ORAŞELOR*)

Imprejurări vitrege în partea liberă a ţării şi o politică de oprimare şi înstrăinare, cu îngrijire condusă, în partea ce-a fost subjugată, au făcut ca astăzi, elementul românesc să se simtă străin, aproape în toate oraşele ţării sale.

Datele oficiale ne prezintă această dureroasă situaţie:

Români	1.001.678	36,9%
EVREI	1.099.089	38,3%
Unguri	330.397	11,7%
Germani	147.664	5,2%
Slavi	154.629	5,4%
Alţii	138.089	2,5%
Total	2.871.546	100,0%

Cifrele de mai sus sunt destul de elocvente ca să mai aibă nevoe de comentarii.

Elementul românesc, de abia ajunge să formeze a treia parte din populaţia oraşelor României Mari, fiind adus şi la acest procent *relativ mare*, prin contribuţia numerică a oraşelor Olteniei, a lanţului oraşelor de munte din Muntenia, cimentate în decursul timpului cu colonişti ardeleni, precum şi a unui număr de oraşe din Ardeal şi Banat, unde românii au majoritate *)

Făcându-se această distincţie şi împărţindu-se oraşele în două grupe, am ajunge pentru una din grupe la un procent mult mai redus. Iată însă cum se prezintă procentul populaţiei orăşeneşti pe diviziunile istorice ale ţării:

Provinciile	Români	Evrei	Unguri	Germani	Slavi	Alţii
Transilvania	21.7	24.7	39.4	12.6	—	1.6
Basarabia	21.8	47.6	—	1.5	16.7	12.4
Bucovina	10.8	40.0	—	19.5	20.0	9.7
Vechiul regat	50.0	45.4	—	—	—	4.6

Cu alte cuvinte, *elementul românesc*, de abia în vechiul regat, unde s'a bucurat, dacă nu de încurajare, cel puţin de libertate, ajunge să atingă jumătate din populaţia totală a oraşelor şi aceasta chiar *numai* în urma aportului adus de oraşele Olteniei şi parte din ale Munteniei.

In provinciile alipite, situaţia e cu totul dezastruoasă. De abia în Transilvania şi Basarabia, elementul românesc are o cincime din populaţia totală, pe când în Bucovina deabia a zecea parte, sau şi mai sugestiv: în Transilvania şi Basarabia 10 români la 40 străini, pe când în Bucovina 10 români la 90 străini.

Dar situaţia e şi mai tristă când ne gândim la ce cantitate neglijabilă se reduce şi acest procent de români, dacă îl raportăm nu numai la numărul, dar şi la situaţia economică, culturală şi socială a străinilor!

I. Istrate.

*) Alba-Iulia, Baia-Mare, Caransebeş, Făgăraş, Gherla, Haţeg, Lugoj, Ocna Sibiiului, Orăştie şi Sebeşul săsesc.

Din cartea nou apărută a d-lui I. Istrate: „Conservarea Naţională".

CUM SE RASPLATESC EROII

— Plecarea Maiorului Gh. Băgulescu —

Spre a nu se desminţi mentalitatea politicianismului meschin din zilua de azi, următor politicei de opresiune a scânteei de regenerare a neamului, ce pe zi ce trece lasă o dâră tot mai adâncă în conştiinţa naţiei româneşti — guvernul îşi continuă opera sa, încurajat de comunicatele liniştitoare ale U. E. P., întrealtele fericită de a fi găsit un ales şi desinteresat credincios în persoana simandicoasă a d lui Cezar Pascu, fost ajutor şi viitor primar, care n'a găsit nimic mai bun de făcut în ţara aceasta, decât să se grăbească a-şi aduce aminte că Iacob Rosenthal este un **veritabil erou de războiu,** *după 7 ani dela terminarea lui şi pe care un nefericit accident (inerent riscurilor profesiunei) l'a scos din mijlocul „democraticelor" preocupări ale tarabelor din Sărindar. Dar domnul Cezar Pascu nu e la prima sa neseriozitate! Nu e oare acela care la 1916, a comis o imprudenţă, care atunci putea să-i fie fatală? Aceea a pretinsei victorii dela Jiu, când peste sufletele noastre cernite se turnase în mod inconştient balsamul unei victorii fictive, care după o oră să se transforme în cea mai amară desiluzie?*

La noi, cu ocazia accidentului „directorului nostru" au tremurat perciunii vânzătorilor de haine vechi, şi din nefericire şi cei ce s'au grăbit să „înfiereze". Aceştia sunt acei jidăniţi ai neamului, pe care tantiemele, diferitele cointeresări sau în cel mai grav caz, voturile ovreilor, i-au adus în o stare de apatie în ce priveşte conştiinţa lor de români. Totul însă e o chestiune de oportunism! Aceştia sunt eroii zilei! Dar avem şi o altă categorie. Eroii frontului de luptă! Cum se răsplătesc ei! Invalizii cu pensie de 50 lei pe lună, iar Rosenthalii, care sunt şi ei eroi (doară comemorativa d-lui Cezar Pascu consfinţeşte acest lucru), pleacă la Nisa, în dolce farniente al Coastei de Azur, luându-şi şi bărbier special din ţară (fapt absolut autentic) a cărui întreţinere nu-l costă decât câştigul pe o zi sau două, ce-l procură întreprinderea din Sărindar.

Eroii frontului pleacă şi ei, aruncaţi prin fundul ţărei, nu la Nisa, ci la Tisa sau Orheiu! Aşa a plecat dintre noi bravul erou, Maiorul Gh. Băgulescu, pe care mânia d-lui Ministru de Războiu, alimentată cu feluritele aberaţii şi imaginaţii ale celor dela U. E. P., l'a aruncat tocmai la Orhei. El ne-a părăsit, Sâmbătă 24 N-brie, înconjurat de dragostea frăţească a întregei studenţimi române, care cu acest prilej şi-a manifestat-o în mod sincer şi spontan.

Pe peronul Gărei de Nord, ticsit de numărul mare al studenţilor, ce veniseră să şi la rămas bun şi să-i ureze o grabnică reîntoarcere, s'au petrecut clipe de reculegere şi înălţare sufletească.

Studentul Const. Dragomirescu i-a reamintit în o caldă cuvântare. clipe din vremea zilelor de energie şi a celor ce au urmat-o zilelor triste, după care au răsărit însă zorile victoriei şi unitatea neamului. Cu aceiaşi încredere luptăm şi acum, căci credinţa noastră „Per aspera ad astra" nu este nici de data aceasta desminţită.

D-l A. Bacaloglu l'a asigurat în numele celor ce rămân, de hotărârea de a lupta până la ultima energie în contra străinilor şi vânzătorilor de neam.

D-l Gh. Lungulescu, vechiu camarad de pe frontul de luptă, la urat aceeaşi energie şi hotărâre de a învinge, pe care a avut-o şi pe front.

Studentul I. Dumitrescu l'a asigurat că exemplul de muncă pentru prosperitatea neamului, pe care l'a arătat Maiorul Gh. Băgulescu, însufleţeşte tinerimea în lupta vieţii.

Studentul C. M. Răpeanu în numele comitetului, i-a transmis devotamentul neclintit al întregei studenţimi, conştientă de lupta începută şi condusă cu atâtea sacrificii.

In mijlocul uralelor şi în sunetele lui „Pe al nostru steag e scris unire", Maiorul Gh. Băgulescu cu ochii înlăcrămaţi s'a despărţit de noi, lăsându-ne o parte din sufletul lui şi voinţa neclintită de a duce lupta până la victoria noastră, ce este însăşi a naţiei, trezită la o adevărată viaţă naţională.

C. Dr.

Actul de abdicare al fostului împărat al GERMANIEI.

Este încă unul din documentele oficiale de dragostea cu care s'au purtat jidanii pentru ţara noastră în timpul războiului ce am dus în 1916—1918 contra nemţilor şi ungurilor şi pentru cari li s'au dat drepturi de către guvernele noastre.

„1) Renunţ pentru toate timpurile la drepturile asupra Coroanei Prusiei şi la drepturile asupra Coroanei Imperiale.

„In acelaş timp desleg pe toţi funcţionarii Imperiului german şi Prusiei, ca şi pe toţi ofiţerii, subofiţerii şi soldaţii marinei şi armatei prusiene, de jurământul prestat mie ca Rege, Impărat şi Comandant suprem al armatei. Aştept ca ei să dea—până la noua aşezare a imperiului german—tot ajutorul lor acelora care deţin astăzi puterea în Germania, pentru a feri poporul german de anarhie, foamete şi stăpânire străină.

„Urmaşii mei sunt rugaţi să susţină din toate puterile, ca drepturile politice ale evreilor din România, acordate de mine prin reprezentantul meu Makensen, să nu fie ştirbite, căci în nici o ţară, din câte am ocupat, evreii nu ni-au adus servicii reale ca jidanii din România, cu restricţia însă, ca să nu se primească nici unul în Germania, **căci nouă nu ne trebue trădători; această buruiană afurisită nu trebue să se răsădească pe pământul nostru, fiind ştiut că această naţie e cea mai periculoasă din lume.**

(ss) **Wilhelm**

Dat la Amiring la 28 Noembrie 1918.

TIRANICIDUL

Vorbind despre uciderea lui Cezar de către Brutus şi Cassius, Michel-Angelo, — unul din marile genii ale omenirii, care, crezând că era dator a se gândi şi la viaţa patriei lui, a luat parte activă şi la răscoala împotriva Papei, — spunea în 1545: **„...căci acela care ucide un tiran, nu ucide un om ci o bestie cu figură omenească. Toţi tiranii sunt lipsiţi de dragostea de aproapele pe care fiecare om trebuie s'o aibă înăscută; ei sunt lipsiţi de înclinaţiunile omeneşti: nu mai sunt prin urmare oameni, ci bestii. Că nu au nici o dragoste de aproapele, e foarte lămurit: altfel n'ar fi luat ceea-ce aparţine altora. E deci lămurit că acela care ucide un tiran nu comite o crimă din vreme ce nu ucide un om ci o vită. Astfel Brutus şi Cassius n'au făcut o crimă masacrând pe Cesar. In rândul I-iu din pricină că ei au ucis o persoană pe care orice cetăţean roman era dator să o ucidă după ordinea legilor. In rândul al 2-lea din pricină că ei n'au ucis un om ci o vită cu figură omenească". (Vezi: Romain Rolland, „La vie de Michel-Angelo", p. 77—78).**

Acestea le spunea acel suflet de elită, despre tirani.

Tiranii despre cari vorbea el (Cesar, Papa) aveau însă anumite calităţi: erau din sângele poporului pe care-l tiranisau, erau chiar oameni de geniu, din personalitatea perversă a cărora nu lipsiau anumite farmece şi străluciri diavoleşti, care, ca orice duh al Răului, cucereau, robiau, ameţiau, prin frumuseţea, îndrăsneala şi diabolica nobleţe pusă în uneltirile lor infame.

Ce trebuie să se facă atunci cu nişte tirani cari n'au nici măcar calitatea de a fi o vită, o stârpitură hibridă născută din sângele aceluiaş neam, ci sunt lepădăturile Egiptului, străin de noi; ce să se facă cu acele figuri hidoase, laşe, murdare, care inspiră înfiorătorul desgust al oricărui parazit: cu Jidanii cari, în secolul al 20-lea aduc sămânţa putrefacţiei (începând, natural, dela cap) în organismele naţiunilor ariene; cu nişte mamifere cărora li se face o prea mare cinste punându-l în categoria tiranilor? Putrefacţia în organismul unei naţiuni ariene! Cum o inoculează Jidanii?

Urmând vorba cuminte a lui Alexandru Millerand, care a spus despre meseria nobilă de gazetar, că ea necesită multă răbdare: „ziaristul trebuie să repete în fiecare zi aceiaşi lucru din cap, până ce înfige solid cuiul în perete", — urmând această vorbă, continuă a mai da, din nou un exemplu de felul cum caută să ne sape Ovreii mormântul (şi răbdarea noastră profesională nu exclude revolta fierbinte ce ne colcoteşte în sânge):

*„**Lupta**" din 2 Decembrie c., dând „detalii" în chestiunea descoperirii, la Iaşi, a unei bande de falsificatori de bancnote, afirmă (fără a aduce dovezi) că autorii falşului sunt conducători ai mişcării „fascisto-antisemite" şi că broşurile şi publicaţiile care aceştia au infestat toate cătunele Moldovei, au fost tipărite în tipografia clandestină a falsificatorilor şi cu banii lor falşi.*

Scopul acestei obraznice batjocuri e: a compromite marea mişcare naţională anti-semită pornită de d-l A. C. Cuza, de **Fasciştii** *şi de către întreaga* **studenţime.**

„Calomniaţi necontenit, căci va rămânea totdeauna ceva". e deviza zilnic pusă în practică, a acestor stârpituri cărora ni e silă a le aplica vorbele şi definiţiunile de mai sus ale lui Michel-Angelo. Dar făcându-le această onoare, ce concluziuni trebuie să scoatem de aci?

... Ce fericire ar fi dacă neam preţui o leacă mai puţin viaţa şi integritatea trupească, şi dacă neam gândi puţin la sfinţii arhangheli cari au săbii (deci nu cu simple vorbe) de foc, stârpeau hidrele, balaurii şi **bestiile**, *cari pustiau pe oameni.*

Dar fiecare doarme aşa cum îşi face aşternutul! Aşternutul pe care dormităm noi e acela al ruşinii, al batjocurei şi al necunoaşterii drepturilor noastre cardinale.

A cui e vina şi care e remediul?

Toate-s vechi şi totuşi nouă...

Bubi Moha.

Vine Fantoma răsbunătoare

— Dezertorii dela datoria lor, să răspundă —

Naţia românească va trebui să pedepsească mâine pe toţi ticăloşii care astăzi se pun în calea ei!

In afară de ticăloşii pe care Dumnezeu voeşte să-i piardă pentru nemerniciile lor, cine se mai poate astăzi îndoi că biruinţa nu vine năprasnic ca o furtună, ca o fantomă răzbunătoare purtată de vânturi, să întroneze un neam în drepturile lui uzurpate, să pedepsească pe acele infame creaturi pe care n'ar trebui să-i încălzească soarele pe aceste plaiuri româneşti?

Această brazdă a fost a unui singur neam!

Este adevărat, sau nu?

Pe dânsa s'au născut, s'au desvoltat, muncind-o cu sudoare, şi au murit apărând-o de veacuri părinţii noştrii!

Este adevărat, sau nu?

In afară de români mai poate fi vre-un neam care să pretindă că a răsărit din brazdele acestea, că le-a muncit cu sudoare şi că le-a amestecat cu sânge, apărându-le?

Poate, sau nu poate?

Poate vre-un neam din lumea aceasta să pretindă că are drepturi egale cu noi, şi să râvnească la stăpânirea acestui pământ?

Poate, sau nu poate?

Este jidovimea aceia care pretinde să stăpânească ţara aceasta deopotrivă cu noi?

Este, sau nu este?

Este datoria românilor de astăzi ca păstrând tradiţia părinţilor lor să moară mai degrabă pe aceste brazde scumpe decât să poarte jugul şi să le vadă înstrăinate pe mâni de venetici?

Este, sau nu este?

Să ne răspundă la aceste întrebări precise toţi dezertorii de la datoria lor, indiferent dacă ei sunt prof. universitari, magistraţi sau miniştri!

Să ne răspundă la aceste întrebări înainte de a avea îndrăzneala să ne trimeată la carte sau la cerşetorie de traiuri mai bune, atunci când tremură şi ultima fărâmă din sufletul nostru, de teama de a nu ne pierde ţara!

Să ne răspundă toţi dezertorii dela datoria lor, la aceste întrebări, înainte de a ne arunca epitete inconştiente de turburători ai ordinei publice, atunci când cu sacrificiul vieţii noastre, a tinereţii noastre voim să răpunem în drepturile lui un neam oropsit!

— „Neamul nostru, al vostru însăşi este, dezertorilor!"

Răspundeţi înainte de a ne arunca în temniţe, atunci când văzându-vă decăderea morală şi trădarea, strigăm alarma disperaţi!

Răspundeţi! Căci dacă nu răspundeţi astăzi, veţi răspunde mâine pentru faptele voastre.

Dacă legile de astăzi pot sluji la aruncarea în puşcărie a luptătorilor pentru dreptatea unui neam, fiţi siguri că ele nu se vor opune atunci când zeci de mii de braţe româneşti, ridicate către ceruri, vor cere hotărât trimiterea dezertorilor dela datorie, a vânzătorilor de neam, la ocne, la spânzurătoare, sau la ghilotină.

— „Studenţi şi cetăţeni ai României de astăzi, însemnaţi în inimile voastre, numele şi chipurile odioase ale celor cari vă vând sărmana vatră!"

S'apropie biruinţa! Intraţi în găuri de şarpe; ascundeţi-vă! Vine furtuna, vine fantoma răsbunătoare, dezertorilor!

Sabie

O altă panama în pădurile Ardealului

— Pădurile absenteistului Mikeş din Ardeal, sustrase dela expropriere —

Contele *Mikes Armin*, care e supus maghiar şi care are vaste legături cu ungurii şi în special jidanii din Ungaria şi acum şi cu jidanii din regat pe cari i-a făcut directorii societăţei forestiere jidoveşti *„Ceahlăul"* care pradă în neştire pădurile din jud. Neamţ ale d-lui M. D. Sturza, com. Hangu, ale căror amenajamente se judecă azi de Curtea de Apel din Iaşi, a acaparat pădurile particulare de pe valea Putnei (lângă Tulgheş) prin înfiinţarea altei societăţi jidoveşti *„Putna"* care are legături cu Buda-Pesta, precum şi pădurile dela Zabola (jud. Trei Scaune) foste proprietate a mai multor composesorate (moşneni) cumpărate pe preţuri de nimic înfiinţând o a treia societate anonimă „Zabola" cu sediul la Buda-Pesta.

Zic, acest ungur, pus în serviciul cauzei jidoveşti, *fiind absenteist dela noi, întru cât a lipsit din ţară 27 luni, dela 1 Decembrie 1918—1 Martie 1921, deci mai mult de doi ani, cât prevede legea,* are vaste domenii şi în special forestiere populate cu brad în jud. Trei Scaune, la Zabola, la Biczdul Oltului etc. care conform art. 6 din reforma legei agrare pentru Transilvania, urmează a fi complect expropriate pentru a reintra de drept în patrimoniul Statului Român, şi a se împroprietări ţaranii unguri şi români din satele înconjurătoare, urmând a i se lăsa 150 ha. în jurul conacului (castelului) dela Zabola — Prin atot puternicii zilei, caută a dovedi că nu e absenteist, pentru a se sustrage astfel dela execuţia legilor ţărei, circa 1600o iugere de pădure.

Acest *Armin Mikes*, care ţine în căsătorie o jidancă, ce e supusă ungară, a acaparat, de acord cu baronul maghiar Gröedel, tot jidan de origină, cele mai mari şi frumoase păduri de brad din Ardeal, Maramureş şi chiar din vechiul Regat, constitue azi un pericol naţional şi permanent al pădurilor ţărei.

Prin atot puternicii zilei, acest Mikes caută a se sustrage dela expropierea pădurilor sale, invocând chiar şi motive falşe, că proprietară a munţilor dela Zaloba ar fi soţia sa, o jidancă de origină. Or, nevasta sa, nu a fost şi nu este proprietară, căci nicăeri nu se vede trecută în cartea funduară. El s'a căsătorit cu această jidancă, pentru a face faţă cu titlul său de Conte, tuturor meşteşugirilor jidoveşti.

Deci şi acest al 2-lea argument, ce-l aduc advocaţii săi şi câţi-va oameni politici jidoviţi, cade.

In faţa acestor 2 motive sdrobitoare din punct de vedere legal a) *absenteist* şi b) *nerecunoaşterea* proprietăţei sub numele soţiei sale, se dă azi lupta de dezrobire a acestor păduri, *ce se cuvin ţărei.*

Conruperea

Mai lunile trecute, comisiunea judeţeană din judeţul Trei Scaune, a căutat să săvârşească un act odios, în dauna ţărei, şi în folosul ungurului jidovit Armin Mikes.

După ce au căutat a conrupe pe unii din funcţionarii superiori de Stat, care studiase chestia detaliat, a promis 1 milion lei chiar şi unui judecător cinstit, numai de a le fi favorabil cauzei lor, şi în urmă au căutat prin mijloace, ce se va vedea, de a muta, telegrafic chiar, şi pe consilierul agricol local, care trebuia, în interesul Statului, să facă parte din comisia judeţeană. Acest consilier a fost mutat telegrafic — se zice — pe nedrept de organele Ministerului de Domenii, tocmai pentru faptul cu *fiind prea cinstit şi prea bun român,* ar fi stricat târgul unor politiciani de meserie.

La prima instanţă atot puternicii zilei neputând cumpăra conştiinţa întregei comisiuni nici a judecătorului, care era preşedintele comisiunei din Sf. Gheorghe şi nici a acestui funcţionrr public, a căutat ca cea de a 2-a comisiune judeţeană să fie, formată din nişte oameni ca:

a) D l Şorec, din Braşov, în calitate de preşedinte,

b) Popescu, un fost învăţător, fost Prefect, Revizor şcolar, fost pus în disponibilitate din Serviciul Statului.

c) Şi un agronom tânăr, fără experienţă, venit numai de 24 ore în localitate, trimis telegrafic de organele Ministerului de Domenii, ca să înlocuiască special pe vechiul agronom, care era cel mai cunoscător al cauzei.

Aceşti trei domni, probabil din înalte ordine şi contra legilor şi conştiinţei au hotărât că aceste păduri nu pot fi expropiabile.

Cel mai incapabil din această comisie cred că e d l Popescu, care—după ce a mai fost exclus din asemenea comisii pentru bănueli de luare de mită,—a intervenit în urmă cu un deputat de Ciuc, la cei mai mari ai zilei ca să fie reintegrat, deşi nu trebuia să mai facă parte din comisie.

Contra acestui domn învăţător Popescu acţiunea publică e încă deschisă la Tribunalul din Sf. Gheorghe, se zice că pentru luare de mită, aşa că azi se află arestat.

Tot acest domn Popescu se bănueşte că a propus vrednicului consilier agricol *Bergheanu*, un onorar în această chestiune a lui Mikeş, şi cred că d. Bergheanu o fi făcut vre-un raport la Bucureşti, fapt pentru care centrul, cred că la mutat.

Astfel că absenteistul Mikeş, ştiind că nu va putea lucra cu folos în chestia salvărei pădurilor sale, având împotriva sa, atât pe judecător care este apărătorul legilor cât şi pe d. Bergheanu ca specialist agronom, a căutat prin toate mijloacele de care sunt capabili ungurii jidoviţi din ţara noastră, a o debarasa comisia de d. Bergheanu.

Se zice că chestia *absenteistului Mikeş* a preocupat mult pe câţi-va oameni politici jidoviţi, cari trăesc din soldele băncilor jidoveşti, cari ar fi intervenit la Ministerul domeniilor, pentru a se da ordin ca consilierul Bergheanu, să nu ia parte la ziua fixată pentru judecarea exproprierei pădurilor lui Mikeş fapt care se dovedeşte că pe aceiaşi zi a şi fost mutat din Sf. Gheorghe.

Aci e toată panamaua cu intrigile ei politice, fapt pentru care Onor. Comitetul Agrar are datoria de a reacţiona imediat, tot aşa cum a ştiut să reacţioneze şi cu trecerea în patrimoniul Statului, a pădurilor foste ale Bunurilor Private din jud. Ciuc şi când politicianii doriau numai puţin decât 5 milioane lei pentru a le scăpa de sub expropriere.

Toate aceste fapte s'au petrecut în lipsa din ţară a d-lui Al. Constantinescu, Ministrul Domeniilor, care a plecat în concediu de boală la Karlsbad, şi care ca preşedinte al Comitetului Agrar, şi Preşedinte al Soc. „Progresul Silvic" va avea datoria de a ancheta şi face ca aceste păduri să fie expropriate în folosul patriei, aşa cum glăsuesc legile ţărei.

Judecătorul Şoarec din Braşov, care a făcut parte din această comisie ostilă intereselor reale ale neamului, fiind întrebat de unul din prietenii săi avocaţi din Bucureşti, i-ar fi spus, că nu poate lucra contra dorinţelor şi vederilor exprimate chiar de nişte domni politiciani din Bucureşti, cari şi-ar fi arătat dorinţa ca Contele jidovit Mikeş, să fie scutit de expropriere şi că n'ar fi putut rezista presiunilor acelor d-ni politiciani.

Comitetul agrar, să-şi facă datoria.

Iată cum se calcă legile ţărei în favoarea acelora cari, sub formă de societăţi anonime ne-au acaparat până şi munţii ca unul ca Gröedel, care a ştiut să pue acţionari din Soc. dela Comando, pe lângă persoana Contelui Mikeş eroul de azi, şi pe mulţi din românii vânduţi jidanilor şi cari azi sar cu toţii în păr, de cer salvarea pădurilor, în folosul personal a lui Mikeş absenteistul dar în detrimentul ţărei şi al ţăranilor unguri şi români, cari aşteaptă din zi în zi să li se facă şi lor dreptatea, anunţată prin legi şi trâmbiţată de agenţii electorali cu prilejul alegerilor.

Exproprierea pădurilor Contelui ungur jidovit Mikeş trebuie realizată atât în conformitate cu legile ţărei noastre, cari trebuesc respectate dar şi *din punct de vedere social.* Ţăranii români şi unguri din aceste regiuni sunt păstori de oi.

Cum ei nu au loc pentru păşunea vitelor, decât pe aceste domenii cari se cuvin Statului conform legei (Mikeş fiind absenteist), vor fi siliţi să ia drumul pribegiei ca şi sub stăpânirea ungară de sub teroarea jidovească, şi să emigreze în *America.*

Aceşti sărmani ţărani de abia au putut fi stăpâniţi până acum de atâţia oameni de bine, de d. Prefect, de d. judecător al comisiunei de expropriere, pentru a nu da foc pădurilor Contelui Mikeş şi cari de drept, conform legii trebuie să aparţină Statului de azi înainte, pentru ca apoi Statul să facă dreptate şi cu aceşti ţărani.

Iată poate una din cauzele incendiilor noastre de păduri, atunci când căutăm a înăspri prea mult spiritele ţăranilor, chiar atunci când dreptatea e în favoarea lor şi al patrimoniului sfânt şi naţional cuvenit ţărei.

Exproprierea acestor domenii, din mâna unui absenteist e necesar şi din punct de vedere naţional, căci acest maghiar jidovit, şi pus în slujba jidanilor chiar şi din Regat, şi care e proprietar a zeci de mii de iugere de păduri, e în legătură azi cu jidanii şi cu câţiva baroni din Buda-Pesta, şi cari trăiesc din munca şi sudoarea ţăranului nostru, şi pentru că din aceste roade a acestor averi (cari de azi înainte nu trebuie să le mai aparţină), zic, întreţin încă cu bani trimişi peste graniţă, toate acele mişcări cunoscute sub numele de *„Iredenta Maghiară"* din ţară şi dela noi cât şi aşa zisa mişcare *„Ebredistei"* (ungurii care se deşteaptă) dela Buda-Pesta. Aceştia sunt instrumentele acelor, cari duc campania de distrugere şi spionaj a acestui neam de Români cari au trăit veacuri sub jugul jidovit maghiar, pentru ca şi azi cu acelaş bani storşi cu atâta meşteşug şi viclenie din însăşi bogăţia munţilor şi pământului nostru românesc, să ne sugrume complect, precum i-a sugrumat chiar şi pe ungurii actuali.

Aceşti nevrednici plătesc şi azi din belşug pe jidovi şi mulţi din preoţii şi învăţătorii maghiari pentru a *întreţine într'o veşnică agitaţie, populaţia seculască atât de paşnică din Ardeal,* care populaţie seculască, la fel cu cea românească, a suferit mult de pe urma magnaţilor şi jidanilor unguri.

Exproprierea acestor domenii e necesară şi din punct de vedere al demnităţii noastre de Stat, căci interesele Statului Român fiind prin această manoperă atacată în însăşi existenţa sa, crima ce se caută a face azi, patriotismul forestier pentru a proteja pe un absenteist pus în slujba jidanilor cari din nefericire având legături chiar şi cu câţiva oameni politici, fie din vechiul Regat, fie din Ardeal, *zic devine o crimă contra naţiunei însăşi,* căci aceşti duşmani cu metoda şi sub masca de magnat ungur ne-a acaparat complectamente pădurile valoroase din Carpaţii noştri. Pentru jidani Carpaţii cer răsbunare, azi din partea celor 800.000 feciori români jertfiţi tocmai pentru eliberarea munţilor de jugul străin jidovesc.

Zilnic ni se acaparează munţii ţărei de jidani, aceşti duşmani ai cauzei nu numai româneşti dar şi omeneşti, şi totuşi guvernanţii noştri, de toate culorile politice pentru câte un blid de linte chiar jidovesc, le fac jocul lor.

E trist tabloul ce se desfăşoară azi chiar şi în jurul pădurilor dela Breţcu, (Transilvania) unde aceşti jidani, au acaparat pădurile ţăranilor din acele composesorate, chiar dinainte de răsboiu cu câte 2—3 coroane jugărul de pădure, pentru ca apoi acest conte absenteist Mikeş, care e şi mare proprietar la Buda-Pesta, cu jidanii din anturajul său de aci ca şi din Buda-Pesta, să creieze societăţi pe acţii, rezervându-şi fiecare mii de acţii pentru a ne distruge şi aceste păduri moşteneşti, cumpărate pe preţuri de nimic.

Ca apărător sincer al pădurilor îmi fac o datorie de a da în vileag publicului cinstit român, dezastrul ce se pregăteşte de jidani pădurilor, prin acaparare cu anume metode, de către anume societăţi jidoveşti ca: *Ceahlăul, Göetz, Foresta O. F. A. Carpatina, Putna,* (Tulghieş) *Bucovina, Union, etc., etc.,* cu concursul politicianilor ţărei, a tuturor pădurilor deoparte şi alta a Carpaţilor, destinate ca în câţiva ani să fie secătuite şi exportate la străini, căci opera de azi cu exproprierea pădurilor Contelui Mikeş nu e opera atât a Contelui Mikeş cât a jidanilor din jurul său, cari stau la pândă.

Există o lege care nu permite achiziţionarea pădurilor decât în limitele cifrelor de 5—8000 hectare; se impune azi mai mult ca oricând în faţa dezastrului pădurilor de finanţa jidovească ascunsă sub vălul nobilului ungur Mikeş şi a Soc. jidoveşti „Foresta" care a monopolizat industria forestieră românească.

Respectarea articolului 6 din legea reformei agrare, pentru a se expropria toate pădurile absentiştilor, oricine ar fi ei, e o datorie atât din punct de vedere naţional, social cât şi ca demnitate, pentru respectul ce trebuie să-l datorăm legilor ţărei.

Altcum, în scurtă vreme vom înregistra dezastrul cel mai teribil al pădurilor noastre, din cari azi din nefericire 92% sunt acaparate de jidani care prin meşteşugurile lor au pus în consiliile lor de administraţie, mulţi din oamenii naivi şi politici ai ţărei şi aleşi din toate culorile politice, cari pentru câte un blid de linte s'au făcut *coadă de topor* pentru distrugerea însăşi a pădurilor, singura bogăţie ce ne-a mai rămas în ţara noastră şi care azi a ajuns la bunul plac al politicianilor, voind a le apropia radical, fără asentimentul corpului silvic.

Cerem *Comitetului Agrar* să-şi facă datoria faţă de abuzul săvârşit de Comisia judeţeană dela Sf. Gheorghe în chestia exproprierei pădurilor absenteistului Mikeş la fel cum şi-a făcut-o şi în chestia pădurilor Bunurilor Private din jud. Ciuc. Din toate părţile avem numai duşmani şi nici un protector al pădurilor. Tinerimea universitară trebue educată în spiritul conservărei pădurilor, altcum vom fi tributarii străinătăţei, în curând.

M. P. Florescu
Inginer inspector silvic
Membru în consiliul technic al cadastrului

Profesorul Ion Zelea-Codreanu

Ziarele jidoveşti nu pierd nici o ocazie de a afirma că *„prof. Zelea Codreanu este acela care a îndemnat prin autoritatea sa părintească, pe fiul său, să pute la cale aşa zisul complot".*

Este inutil să mai discutăm verosimilitatea acestei afirmări. Ne mirăm însă cum justiţia şi în special jude de instrucţie Radovan, nu intervine a lua apărarea unui om în imposibilitate de a se apăra, mai ales atunci când poartă o grea răspundere, cel puţin morală, asupra deţinerii sale.

Prof. Zelea Codreanu a fost arestat pur şi simplu pentru că dacă ar fi fost liber ar fi făcut *„agitaţii"*. Pentru justiţia românească acest motiv va rămâne pururea o pată. Când s'a făcut arestarea studentului Zelea Codreanu şi apoi interogarea lui, acesta nu numai că nu a spus nimic despre tatăl său, dar mai mult, nici nu a fost măcar întrebat de cineva.

Poate că până când aceste rânduri vor fi tipărite, prof. Zelea Codreanu va fi pus în libertate şi găsit... nevinovat, după două luni de temniţă, în timp ce acasă aşteaptă şapte guri flămânde pânea de toate zilele.

O mai mare pată ca aceasta nu se poate. Nu vă ascundeţi după texte de lege şi nu fugiţi de răspundere în faţa oamenilor, pentru că în faţa lui Dumnezeu veţi răspunde. De dreptatea lui Dumnezeu nu poate fugi nimeni. Noi cei obidiţi o aşteptăm cu lacrimi şi cu rugăciuni, pentru că numai într'însa mai avem încredere.

Corn.

CARACTERE

Două volume, cu acelaş titlu: *„Protocoalele înţelepţilor Sionului".*

Primul e apărut, sub îngrijirea colegului I. Moţa, care la tradus din limba franceză.

Al 2-lea volum, e scos de jidovi, cu 2 luni mai târziu, cu scop de a duce în eroare pe români

Şi aici e aplicat sistemul jidovesc, în a plagia titluri de cărţi, spre a duce în eroare pe cititori. Ce să zicem? Lupul păru-şi schimbă...

I. P. M.

Chestiunea bancnotelor false

O infamie!

Presa jidovească veşnic plină de otravă a încercat şi de astă dată ca prin calomnie neruşinată să discrediteze mişcarea de apărare naţională a românilor, împotriva jidovimii cotropitoare.

Astfel, de câteva zile, descoperindu-se o maşină de fabricat bancnote false într'o comună din jud. Vaslui, descoperire pe care a făcut-o cunoscutul poliţai de la Iaşi d. Manciu, jidovimea a avut neruşinarea de a afirma că cu banii aceia s'au tipărit ziarele, cărţile şi manifestele de propagandă ale mişcării naţionaliste din Moldova, şi că în curând vor reveni cu amănunte „senzaţionale" şi chiar „uimitoare", lăsându-se a se înţelege printre rânduri că conducătorii dela Iaşi ai acestei mişcări nu ar fi străini de aceste falsificări. J i d o v i m e a se înşală! Poporul român a înţeles de mult opera de şantaj şi de distrugere prin calomnie, ca singur argument de combatere a adevărurilor noastre. Români, deschideţi bine ochii şi priviţi armele murdare cu care luptă împotriva noastră Jidovimea. Nu citiţi şi nu cumpăraţi ziarele acestea. Sunt pline de otravă.

Z.

Aniversarea zilei de 10 Decembrie

Hotărârea congresului de la Iaşi.
Apelul Com. Central din Bucureşti

Punctul IV din hotărârea dela Iaşi. **„In amintirea zilei de 10 D-brie 1922, când s'a manifestat pentru întâia dată, în întreaga ţară, studenţimea română, luptătoare pentru apărarea naţiunii, de primejdia înstrăinării şi a desagregării, şi când s'au întrunit pentru prima oară, la Bucureşti, delegaţii mişcării naţionale a tuturor studenţilor români, constituind primul pas însemnat în lupta noastră sfântă,** *e declarată de sărbătoare studenţească.*

Preşedinţii Centrelor se vor îngriji, ca în fiecare an la această dată să se suspende cursurile şi lucrările universitare, din oficiu, şi ca sărbătoarea să fie la înălţimea semnificaţiei ei istorice, în analele studenţimei române".

La Bucureşti, toate intervenţiile, pe lângă autorităţile în drept, rămânând fără nici un rezultat, întreagă studenţime bucureşteană este invitată să ia parte la parastasul ce se va oficia pentru studenţii morţi în război, la Biserica sf. Visarion (lângă statuia lui Lascar Catargi), Luni 10 Decembrie 1923, ora 9 jum. a. m.

Tot acolo se va oficia şi un te-deum, iar după masă se va ţine şedinţă festivă la cantina mediciniştilor.

Fiecare popor își merită soarta ce o are; în România Mare străinii n'ar ocupa loc de frunte, dacă nu i-am tolera noi înși-ne, acolo.

Iși poartă fiecare partea lui de vină; e datoria noastră deci, să eliberăm țara de sub jugul dominației străine.

Cifrele și constatările oficiale ne avertizează că nu mai avem timp de pierdut.

Parlamentul și Mișcarea studențească

--- Patru cuvântări la Cameră ---

Din ploaia de cuvântări care au precedat răspunsul Camerei la mesajul Tronului, deosebim câteva care ne interesează direct.

In rândurile de mai jos evidențiem ideile mai însemnate ale oratorilor — spațiul neîngăduindu ne să redăm fragmentele corespunzătoare in extenso.

D. *dr. Hâncu,* majoritar ardelean, a vorbit fără prea mult înconjur. Ii mulțumim călduros pentru atenția ce d-sa a dat-o studențimii; mărturisim, totuși, o părere de rău.

D-sa ne-a *apărat* niște greșeli imaginare și nu ne-a *susținut* revendicările reale și juste pentru care am început mișcarea. Cuvântarea d-sale a fost mai mult o pledoarie pentru noi — și doar n'am ajuns toți la jurați! — decât o executare a celor contra cărora luptăm.

Și este o deosebire.

Noi nu întindem mâna să cerșim o dreptate social-culturală, ci vrem să o impunem ca pe o necesitate categorică.

D. *V. V. Pella,* tot majoritar, a fost original. D-sa a fost contra lui *numerus nullus* (— De unde l'o fi scos?!), a explicat pe *numerus* clausus à la manière Pangrati și a sfârșit cerând cu vehemență un *numerus maximus*. D. Pella a îmbrăcat în această formă proprie, *concepția noastră* expusă în „Anteproectul de organizare a Culturii Naționale", prin care postulam trimiterea în școli superioare a tuturor absolvenților premianți ai școalelor primare din întreaga țară. La asta se reduce „soluția" d-lui V. V. Pella.

Dintre opozanți au vorbit d-nii Stan Morărescu și Ed. Mirto — *țărăniști.*

D. *Mirto* a insistat asupra revendicărilor de ordin material. Cuvântarea d-sale venită după aceea a d-lui Morărescu a avut aerul să tempereze pentru minoritatea țărănistă ieșirea atât de frumoasă a acestuia din urmă. Evident, când nu poți înhăța taurul de coarne, îl prinzi de coadă — sau, cum a făcut d. Mirto, îi pui nutreț în cale...

Totuși, d. Mirto — deși stă pe aceleași bănci cu d. A. Stern, a vorbit onorabil.

O cuvântare sinceră, judicioasă și isvorâtă din convingere a rostit d. *Stan Morărescu.*

D-sa a cerut, într'o formă academică lipsită de echivocuri și deschis, *numărul proporțional pentru elementele minoritare, în instituțiunile noastre culturale,* adică exact ceeace formează țelul de căpetenie al revendicărilor noastre. Nevoile materiale și celelalte deziderate ale studențimii, recunoscute de altfel de toată lumea, le-a lăsat d. St. Morărescu pe planul al doilea, — și bine a făcut!

Așa cum a vorbit d. deputat Morărescu s'a dovedit a fi cel dintâi parlamentar — pentru prestigiul Corpurilor Legiuitoare nădăjduim că nu va rămâne *singurul* — care, nețiinând seama de.. înaltele considerațiuni de stat sau de „ce va zice străinătatea"... a avut curajul să-și exprime nevoalat convingerea sa sinceră, dela tribuna Camerii.

In numele celor peste douăzeci de mii de studenți al căror interpret s'a făcut în Sfatul Țării, îi aducem viile noastre mulțumiri.

(Reproducem în altă parte — după note stenografice — fragmentul privitor la studențime din cuvântarea D-sale).

In afară de acești patru deputați nu mai știm să fi luat și altcineva cuvântul în chestiunea mișcării noastre.

E adevărat, sunt în Parlament mulți profesori universitari, sunt mulți țărani și mai sunt câțiva însemnați fruntași ai culturii și politicei naționale.

De ce nu s'au ridicat să vorbească profesorii universitari — bănuim!

De ce au tăcut țăranii... — înțelegem!

Dar dece nu au răsunat dela tribună glasurile d-lor Simion Mândrescu, Leonte Moldovanu și alți câțiva din cea de a treia categorie?... — iată un fapt care pentru noi rămâne o enigmă.

Nu vrem să impietăm cu nimic convingerile domniilor-lor, dar să ni se dea voie să le judecăm faptele.

Ion Vornicu

Un an de luptă studențească

Se încheie un an decând Văcăreștii s'a transformat în cămin pentru adevărații Români, cari, crescuți în sentimente naționale n'au putut și nu vor putea vreodată s'admită ca țara și neamul lor, pupă incalculabile jertfe, să fie stăpânită de străini și mai ales de Jidani. Și cu toată protestarea adevăraților Români, 'sa putut, în cursul acestui an de luptă, a se ajunge la o nouă constituție, care prin schimbarea totală a art. 7 din Constituția dela 1866, să facă din noua țară românească lărgită în hotarele ei firești, o adevărată Palestină. Pe fiece zi, pentru cărturarii sau necărturarii români, cari nu și-au putut pierde sufletul prin afacerile de cointeresare cu Jidanii, neamul românesc se transformă într'un neam de hoți. Streinii din lăuntru, în frunte cu Jidovii și jidoviții, dau pe fiece zi asalt temeliilor noului Stat, cu încurajarea unor Români înstreinați și cu ajutorul unui tratat, care, dacă era dator să ne acorde întinderea vechiului regat român și limitele sale firești, nu era îndreptățit însă ca să ne dea de stăpâni pe toți străinii, dar mai ales pe pierzătorii de popoare, pe Jidani!

„Jidanii ne sugrumă națiunea" nu mai coprinde cea mai mică exagerare: finanța, comerțul, industria, acaparate de Jidovi, munți, păduri, mine, în mâinile Jidanilor; trenuri, tramvaie, piețe publice, târguri întregi, trecute în stăpânirea Jidanilor; bisericile creștine închise, făcând loc sinagogilor; templele justiției pângărite și ele de Jidani, cari sunt gata să cumpere orice conștiință; școala românească, aruncând pe străzi pe urmașii eroilor dela Mărășești, pentru a face loc fiilor de spioni și trădători, acelora cari, pe față, alături cu toți dușmanii noștri fireși de războiul, ne-au despuiat, ori ne-au dat în ghiarele morții; și mai presus de toate presa cu totul jidovească, servind numai interese streine, jidovești... Și când în fața acestui tablou atât de trist pentru noi, Românii, se găsesc și glasuri de adevărată indignare românească, porțile Văcăreștilor se deschid cu cea mai mare ușurință celor învinuiți de rebeliune, ațâțare la revoltă, complot.., Siguranța Statului, ordinea publică amenințată de un Moța, de Codreni, de un Tudose Popescu și de atâția alții, cari cer ca țara lor să rămână românească...

Și presa jidovească căutând să compromită tot ce e românesc și trecând subt tăcere toate crimele și delictele neamului ales își face datoria mai departe, cu ajutorul tuturor inconștienților sau vânduților..... Liga drepturilor omului și alte binecuvântate ligi transformă pe fiece zi această nenorocită țară în o curată Palestină. Jidanii de pretutindeni vin de se ghiftuesc în această țară, iar fiii de români ajung să cerșească pe la porți de jidani, ori să emigreze din țara lor..... Iubită studențime!

Ori cât de înfiorător și de adevărat ar fi tabloul de mai sus, în cadrul acestui tablou, voi apăreți ca niște martiri ai Românismului. Că ați stat sau că veți mai sta în Văcărești, aceasta nu trebue să vă descurajeze. Totul este să vă faceți datoria de buni Români, atunci când cu ochi mai clar văzători de cât toți miopii și orbii, vedeți țara și neamul vostru că piere.

Toate desrobirile își cer jertfele lor.

Anul ce se încheie v'a dat, mulțumită jertfelor voastre, câștig de cauză în chestia cadavrelor; sperăm ca anul viitor să se câștige Numerus Clausus. In orice caz, conștiința românească, în cursul anului ce se încheie, a câștigat. Bunul Dumnezeu nu va uita jertfele voastre!

Și dacă astăzi sunteți necunoscuți de mulți, mâine istoria vă va fi recunoscătoare. Pe marea frescă a României întregite, alături de atâția alți martiri ai neamului nostru, vor sclipi de strălucire și slavă și numele vostru. Cel care vă scrie astăzi, v'a apărat și a fost totdeauna alături de voi. Dacă n'a înfundat încă Văcăreștii, nu i-a lipsit nici mult; a fost onorat cu plimbări pe la cabinetele de instrucție, percheziții domiciliare etc., etc., dar totuși se simte mândru că v'a apărat și vă va apăra totdeauna, iar astăzi, vă trimite salutul său de Român.

Vasile Vlădescu
avocat-profesor

Studentul Const. Dănulescu

Incă unul din acei cari suferă de două luni închisoarea, ispășindu-și singura vină, aceia că era cunoscut ca unul ce își iubea prea mult țara părinților săi.

Desfidem pe oricine să vină și să ne probeze existența unei alte culpe.

Căci crima de a fi găzduit o singură noapte pe colegul său Zelea-Codreanu, nu poate fi luată decât ca o glumă.

Dacă atunci când găzduia pe un prieten, el însuși neavând altă vină decât aceia de a fi zis în disprețul tuturor cozilor de topor din această țară, că pentru apărarea gliei acesteia, dacă va fi nevoie vor pune mână pe arme, dacă prin urmare este deajuns ca, găzduind un asemenea om, să fii aruncat în pușcărie, este vremea ca neamul acesta să se întrebe serios.

Unde sunt legile? Care este dreptatea românilor în țara aceasta!

Care sunt adevărații vinovați, încălcători ai legilor?

Care sunt sancțiunile pentru aceștia?

Adăugăm că studentul Dănulescu, în timp de două luni nu a fost *nici odată chemat la instrucție,* pe când d-l Procuror, la confirmare și reconfirmare, cerea deținerea lui tocmai pentru motivul că instrucția își continuă cu „*asiduitate*" cercetările!

Care *cercetări?* și care *asiduitate?* D-l Judecător Radovan să ne lămurească acest mister.

Mai adăogăm că studentul Dănulescu, care a pierdut 2 ani în războí, a pierdut și anul acesta de studii, nepermițându-i să se prezinte la examene.

Intrebăm. Cine răspunde pentru toate acestea?

Pentrucă se apropie sfânta judecată a lui Dumnezeu și a țării.

x.

Discuțiunea la mesagiu

D. Stan Morărescu despre Cestiunea studențească

Fragment din cuvântarea rostită la Cameră, în ședința dela 23 Noembrie 1923.

După notele stenografice

Una din chestiunile care interesează în cel mai înalt grad viitorul țării este, fără îndoială, și chestiunea bunei și temeinicei pregătiri ce trebuie dată studențimei noastre, acest laborator de energii morale, din care se vor recruta și oameni politice — viitorii conducători ai țării — și oameni de știință, și profesorii, și magistrații, și literații și, în fine, întreaga plădă de intelectuali de care un popor are nevoie pentru a putea propăși și a-și putea cuceri un loc de frunte în concertul popoarelor civilizate.

Negreșit, regretăm cu toții și din tot sufletul discordia ce s'a ivit în sânul studențimei, dar nu putem crede că agitația n'ar avea și cauze mai adânci și că s'ar datora numai îndemnurilor rele ale unora sau ale altora.

Care era datoria guvernului în această delicată chestiune?

Foarte simplă: să cerceteze cauzele și să ia măsurile necesare pentru stârpirea lor din rădăcină, căci cât timp cauzele vor exista, zadarnic se vor lua măsuri politicești, liniște nu vom avea.

In adevăr, poate fi vorba de liniște acolo, unde sub cenușe mocnesc încă cărbuni nestinși, gata a se reaprinde la cea mai mică adiere de vânt?

Și să-mi fie permis a o spune: guvernul nu a cercetat cu curaj și hotărâre cauzele, iar măsurile luate, unele sunt greșite, altele insuficiente.

Nu ați avut curaj să recunoașteți în mod categoric ca legitimă, revendicarea studențimii, că elementul românesc băștinaș, căruia se datorește inclusiv închegarea și conservarea statului, să aibă în institutele de cultură întreținute de el, numărul proporțional de vlăstare.

Și nimeni nu v'ar fi putut aduce vre-o învinuire.

Căci nu cred că s'ar găsi cineva care să tăgăduiască națiunei române, atât de generoasă, tolerantă și ospitalieră, dreptul de a-și trimete la învățătură în școlile sale, un număr de copii proporțional cu al celorlalte naționalități cu care convețuește în cuprinsul granițelor sale.

Dar să ne închipuim totuși că cineva s'ar fi încercat să susție o asemenea enormitate, că adică elementul românesc de baștină e condamnat să rămână în pământul apărat și scăldat cu sângele lui, în permanentă stare de inferioritate culturală, față de naționalitățile convețuitoare, am fi noi oare obligați a o ține în seamă?

Sunt greșite sancțiunile aplicate de guvern, contra studențimei, precum insuficiente sunt și măsurile luate pentru a mări capacitatea internatelor, cantinelor, căminurilor, laboratoarelor, etc.

Pentru a remedia radical răul, nu e de cât o singură cale: *să se ridice* stăvilarele care împiedică circulațiunea forțelor sociale și să se dea putința necesară tuturor energiilor morale și talentelor ce zac ascunse în profunzimile stratului popular, să iasă la suprafață și să se reverse în număr covârșitor, împrăștiind pretutindeni puterea lor creatoare.

Nedreptate

Vineri 30 Noembrie a. c. de dimineață, în fața ministerului Muncii erau adunați lucrătorii dela fabrica „Sylva" proprietatea fraților Littmann. Ei au fost concediați din serviciu în preajma iernii, invocându-se motive copilărești.

Cazul acestor muncitori, îl aducem la cunoștința celor în drept, cari, credem vor da dreptate acestor muncitori.

C. S.

Campania lui „Mișu Ștern"

Inalt, spătos, flegmatic, cu colț de aur, elegant, parfumat și zilnic îmbăiat, întotdeauna ras proaspăt și de obicei tolănit în pijama cu țigara în gură, iată portretul șefului coloanei de... subsistență, cantonata în iarna 1917—1918 în comuna Girov, jud. Neamț. Statul său major, câțiva „ambuscați" în majoritate ovrei, între cari se disting, Stein, fost contabil la o bancă din Capitală și Bischof, uimitori de eleganți, și rumeni, grație protecției șefului.

O! știu că oamenii aceștia nu s'au sbuciumat prea mult în timpul răsboiului, iar „activitatea" căpitanului Mișu Ștern, nu știm a fi reprezentată prin altceva decât prin chefuri, escrocherii cu mâncarea oamenilor și cu rachiul adus pentru „trupă" și câte altele, în timp ce soldații, bieții oameni obidiți, cu mustața sură și cu opincile sparte, se stingeau de foame alături de caii costelivi cari isprăviseră de mâncat gardurile dela curțile oamenilor.

Iar în timpul acesta, ilustrul Adolphe Stern, care la Viena și în Italia se da drept baron, literat și „profesor universitar" la București (sic), pentru a putea colecta cât mai multe sume pentru victimele pogromurilor din România, și pentru a înjura mai cu autoritate pe „nebunii de Filipescu, Tache Ionescu și alții cari au dus țara la râpă", nu avea o mai mare îngrijorare de cât aceea pentru iubitul său fiu, care suferea ororile răsboiului pe frontul Moldovei.

(Pentru cele de mai sus, regretăm că destăinuirile ce ni le-a făcut o doamnă din înalta societate, și documentele pe care le posedă, nu sunt încă cunoscute în mod public).

Iar activitatea fiului pe care bătrânul Ștern îl căina atâta, la ce s'a redus oare, dacă nu numai la aventuri galante ca aceea cu „Paulina lui Peisic" din Girov, cu care soțul ei l-a prins în flagrant și desigur au trebuit să fie doi ovrei, pentru ca lucrurile să se oprească numai la o reparație pecuniară.

La acestea invităm să reflecte și cuconul „Mișu Stern" și să cugete dacă palmele pe care i le-au aplicat astă-iarnă câțiva studenți, nu apar ca o justă răsplată pentru activitatea sa prețioasă din timpul campaniei.

N. N. Crețu.

Rectificare

Ziarul „*Fascismul*" în ultimul său număr, cu data de 13 Noembrie publică o listă a membrilor comitetului executiv al F. N. R.

Suntem datori *a rectifica* această listă în ce privește numele d-lui *prof. univ. C. Popacostea.*

D-sa, solicitat de un număr de studenți, mulți foști elevi ai d-sale, spre ai reprezenta în comitet, a mulțumit călduros pentru dovada sentimentelor ce i se exprimă, însă nu a acceptat propunerea, arătând că nu este hotărât pentru vre-o acțiune politică sau publică, afară de acela ce decurge din situația oficială de profesor.

Conducătorii Rusiei

Rusia după datele publicate în diferite țări, e condusă de 22 miniștri și 21 „comisari ai poporului". Dintre principalii conducători sovietici 2 sunt armeni, 2 ruși și 18 Jidani.

La ministerul de răsboi între conducătorii principali sunt 34 Jidani, 1 german, 8 letoni și nici un rus.

La ministerul de finanțe sunt 26 Jidani și 2 ruși.

La ministerul Invățământului sunt 44 Jidani, 2 ruși și 4 diferiți.

La ministerul de interne sunt 45 evrei, 15 germani și armeni și numai 2 ruși.

La ministerul de externe sunt 17 evrei și numai 1 rus.

La ministerul de justiție sunt 18 Jidani, 1 armean și nici un rus.

Din ziariștii cari scriu la ziarele guvernamentale sovietice 41 sunt Jidani și numai 1 rus.

Sovietele rusești în întregime sunt constituite prin 3 armeni 9 ruși și 201 Jidani.

Iată de ce, Rusia, e bolșevico-comunistă, internaționalistă. Jidovilor le convine acest regim, care împarte numai averile altora. La Petrograd, Moscova și în alte centre Jidovimea huzurește, susținându-se din munca și avutul muncitorilor. Dar după cum a fost răsturnat absolutismul țarist, se va prăbuși și regimul bolșevic.

GALERIA POLITICIANILOR

I. Mihalache

— Emblema partidului țărănist —

D. I. Mihalache, când nu era decât umilul învățător dela Topoloveni, scria următoarele:

„*Infeleg prin votul universal, „numai acela* pentru români, (*subliniat de D-l Mihalache*), *nu și „pentru evrei. Instinctul de conservare ca nație, impune acest „egoism: nu se poate da drum liber lupilor în mijlocul mieilor* [1]).

Parvenitul politic de azi, devenit șeful partidului țărănist, odată cu rapida sa ascensiune și-a schimbat și convingerile sale de eri. Astfel la întrunirea dela Câmpulung a partidului său, domnia sa a spus lămurit că „*Numerus Clausus nu e admisibil*" [2]).

Iar în Camera Deputaților, tot domnia sa a declarat, că „*antisemitismul e o boală*", făcând următorul patetic apel:

„*Să mergem cu toții în mijlocul „studențimii, să le arătăm că sunt „pe drum greșit și că împinge „țara în prăpastie*" [3]).

Comparați pe Mihalache de azi cu Mihalache de eri și constatați cât de consecvent e cu sine însuși. Dar să nu vă întrebați cumva, dacă această consecvență se datorește lui Blank.....

1) (Revista: „*Vremea Nouă*", No. 7-8, 1914, pag. 295).
2) (Vezi „*Adevărul*" dela 22 Februarie 1923).
3) (Vezi *Monitorul Oficial, Desbaterile Adunării Deputaților,* anul 1923, pag. 674).

Șt. M.

Să ne fie de bine

Avocatul Sandi Bacaloglu a lovit pe misitul Rosenthal directorul ziarelor „Adevărul" și „Dimineața". Că bătaia aceasta a fost binevenită și pe deplin meritată nu mai încape nici o îndoială.

A vorbi de umanitate nu e cazul aci. Șarpele care mușcă, trebue strivit fără milă. Regretăm doar că lovitura n'a fost mai bine aplicată. Consecințele au fost însă incalculabile, — o săptămână dearândul ziarele sus numitului jidan, au eșit în ediții speciale pentru a veșteji atentatul (?) și să anunțe tot deodată starea sănătăței directorului lor, de parcă acest individ ar fi fost cine știe ce personaj marcant.

Mai mult; într'o bună zi „Dimineața" și pe urmă „Adevărul" publică o scrisoare a d-lui Pascu prin sare d-sa face cunoscut misitului Rosenthal că e decorat cu Crucea Comemorativă a războiului.

E drept că această canalie perfidă, Rosenthal, care în timpul neutralităței a urlat pe toate tonurile că vrea război, a găsit cu cale să rămână în teritoriul ocupat, — era mai comod — ca să-și facă afacerile cu nemții, deși era apt să moară de glonte ca cei peste 800.000 de Români, cari au însângerat ogoarele țărei noastre.

Dacă pentru aceste fapte directorul „Adevărului" a fost decorat, să ne fie de bine; așteptăm doar ca guvernul să mai decoreze pe toți dezertorii și spionii de tagma misitului Rosenthal și tot astfel pe slugile acestuia, baronul (?) Herlz, Dem. Theodorescu și alte jivine al căror nume ne inspiră prea multă repulsiune pentru a-l mai scrie....

Const. A. I. Ghica

Libertatea

Ce frumos cuvânt e „libertatea"! Câți nu s'au făcut preoții momentani ai acestei idei numai spre a putea parveni? In toate statele civilizate libertatea individuală e garantată prin legi, dar și respectată de către factorii executivi.

Citind articolul d-lui M. Mora „Libertatea individuală" din Universul dela 29 Noembrie a. c. mi-am pironit atenția asupra concluziunilor d-sale, ce mi-au sugerat câteva idei.

Iată textual concluziunile acestea: „Acela care deține marea și nobila misiune de a repara pagubele sociale trebuesc să se ferească de a creia victime ale societății. Reabilitările sunt platonice. Și dacă nimeni n'are dreptul să distrugă fără răspundere, justiția cea dintâi e datoare să nu cadă în această greșală". Ideile frumoase enunțate de d-l Mora sunt departe de a fi aplicate de către guvernanții noștrii.

Cazul colegilor noștrii arestați la Văcărești, lămurește îndeajuns această ticăloasă stare de lucruri. Colegii noștri, fiindcă au avut curajul să fie expresia adevărată a sufletului românesc, zac astăzi în închisoare.

Conștiința neprihănită a oricărui suflet românesc aduce omagiu de recunoștință acestor martiri ai unei cauze sfinte.

N. Ionescu.

INFORMAȚII

Duminică 16 Decembrie, va avea loc întrunirea cercului studențesc doljan, în cari comitetul va expune planul său de activitate. Cu aceeași ocazie se vor alege doi membri pentru locurile vacante din comitet.

Recursul făcut de colegii noștri arestați, a fost respins de Secția II-a Curții de casație.

Abia acum ne putem explica de ce dormiau trei, din cei șapte consilieri ai Curței.

In urma intervențiilor făcute de d. Profesor Dr. I. Cantacuzino la Paris, Biroul de propagandă francez, a acordat un fond de 2000 (două mii) de franci (18.000 de lei) anual, pentru cumpărarea de cărți și reviste medicale franțuzești, Bibliotecei soc. Studenților în Medicină din București.

In urma acestui fapt, o delegație compusă din d-nii D-tru Marinescu-Slatina, Vice-Președinte și Simion Țovaru, Bibliotecar, a înmânat d-lui Profesor Cantacuzino o adresă de mulțumire din partea soc. Studenților în Medicină.

Duminică 9 corent, orele 10 dimineața, va avea loc la Universitate adunarea generală a Societății Studenților în Litere, în prezența d-lui Decan și a corpului profesoral.

Soc. studenților în medicină a obținut autorizația emiterii unor liste de subscripție, cu scopul strângerii unui fond necesar, cumpărării unui cărucior pentru studentul medicinist Bălănescu C-tin. Studenții din Capitală, sunt cu insistență rugați a răspândi aceste liste de subscripție, cari se află la sediul soc. studenților în medicină (d. D. Marinescu-Slatina).

O nouă gazetă creștină

In curând va apare la Ploești o gazetă cu caracter creștinesc și cu tendința de a apăra legea și neamul Românesc numită „România Creștină" sub conducerea D-lui Ioan I. Negoițescu, ofițer în rezervă.

In această gazetă vor putea colabora profesori, preoți, ofițeri și studenți creștini.

Urăm gazetei care va apare reușită bună din partea studențimei române.

Duminică 9 Decembrie, d-l Octavian Goga, marele apărător al intereselor naționale, va vorbi la Cluj, unde este chemat de studențimea locală.

Vom da în numărul viitor parte din conferința d-sale, iar în curând avem nădejdea că va vorbi și la București.

Sacrificiile pe care le facem cu scoaterea ziarului nostru, atât de necesar apărării noastre naționale, credem că vor convinge pe d-nii abonați și datornici ai ziarului să achite sumele datorate fără să mai fim nevoiți să apelăm la fiecare în mod individual.

Aducem cele mai vii mulțumiri d-lor advocați: *Paul Iliescu, Teodorescu* și *V. Vlădescu,* cari au apărat pe colegii noștri în fața justiției, precum și tuturor celor ce i-au ajutat într'un fel sau altul.

In ziua de 3 Decembrie a avut loc la Cernăuți adunarea generală a membrilor din Centrul Studențesc „Arboroasa". Vechiul comitet în frunte cu președintele G. Cârsteanu au făcut darea de seama asupra activității din anul 1922—1923.

După alegerea noului Comitet, adunarea generală, printr'o telegramă, exprimă dragostea și admirația pentru colegul lor Tudose Popescu arestat la Văcărești împreună cu ceilalți studenți.

A apărut o nouă carte de propagandă jidovească: „Ostașii evrei decorați". Și în această carte s'au folosit de mijloace jidovești. Au trecut între decorați, ca fiind jidani, și români curați. Vom reveni cu nume.

„VISURI STUDENȚEȘTI", lucrarea d-nului Ionescu-Muscel, se poate obține de la redacția ziarului nostru, în urma unei c. p. și la librăriile: „Cartea Românească", „Socec", „Viața Românească", „Astra", „Stănciulescu", „Pavel Suru".

Tipografia „Steaua" Strada Vasile Lascar 40 bis. — București

Girant responsabil, I. Simionescu